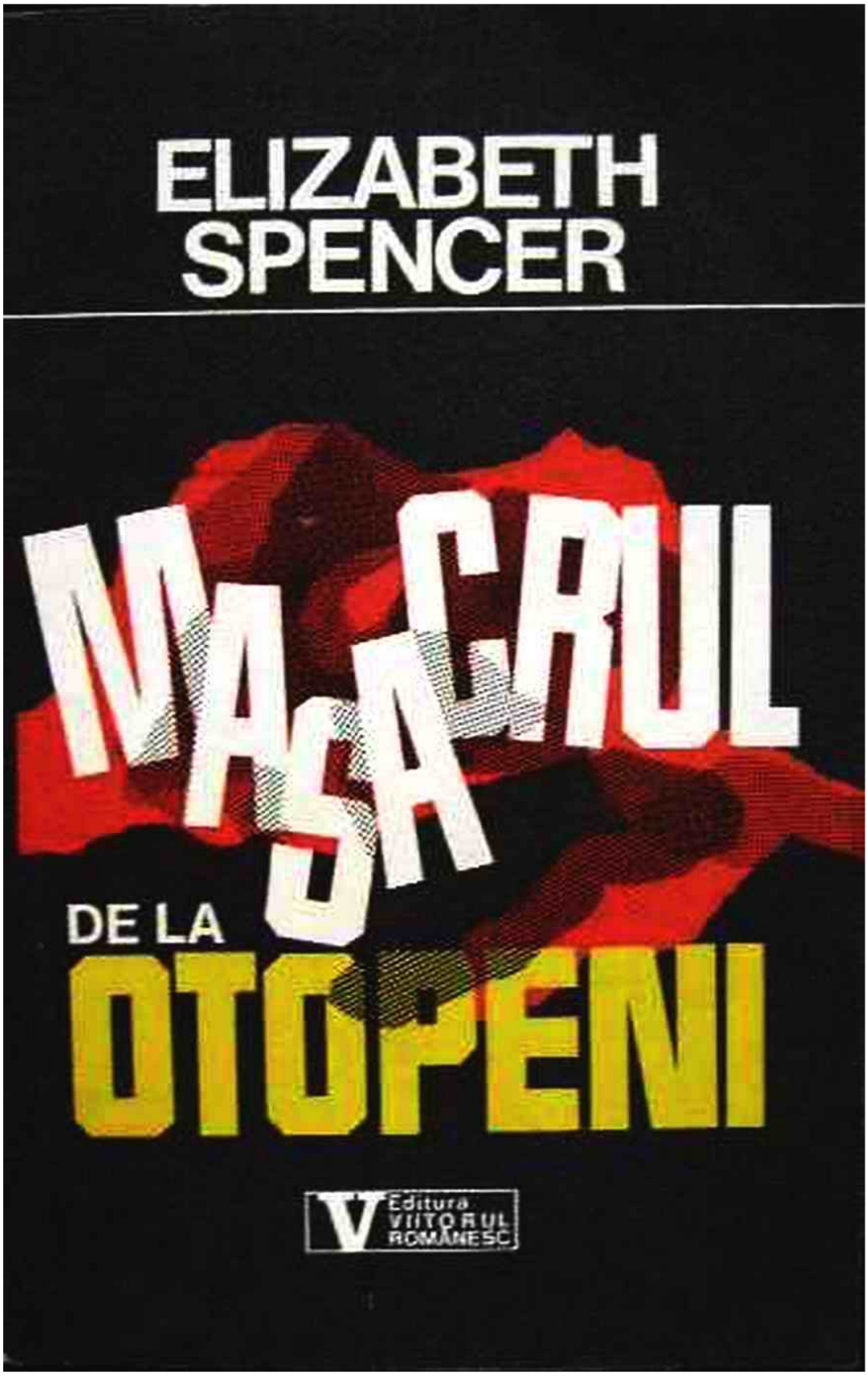

ELIZABETH SPENCER

MASACRUL
DE LA
OTOPENI

"cu aripi de înger"

Povestea membrilor unei unităţi de la Câmpina care şi-au dat viaţa pentru patrie în 23 decembrie 1989 la Aeroportul Otopeni Bucureşti.

1993
Editura Viitorul Românesc

Traducere din limba engleză de: Irina Roiban

CUVÂNT ÎNAINTE

Aceasta este o carte care nu ar fi trebuit să fie scrisă, dar care trebuie citită.

Este o amintire vie a tinerilor care au fost sacrificaţi pe altarul corupţiei şi ai lăcomiei de putere.

Fapta lor va trebui înscrisă pe veci în istoria României.

Cartea este dedicată supravieţuitorilor masacrului, familiilor şi prietenilor celor care au murit, soldaţi ai unităţii de la Câmpina.

FIE CA SUFLETELE CELOR CARE ŞI-AU DAT VIAŢA SĂ ZBOARE CU ARIPI DE ÎNGER!

MULŢUMIRI

Mai întâi trebuie să mulţumesc familiilor celor care şi-au dat viaţa, tineri şi adulţi. Ne-am întâlnit şi mi-au depănat întrega poveste, cu inimile grele, îndurerate, descriindu-mi clipă cu clipă groaznica moarte a copiilor şi soţilor lor.

Mulţumiri supravieţuitorilor, în special lui Nicuşor Carpen, care au avut curajul să-mi vorbească ore întregi, în detaliu, despre evenimentele care au precedat şi au determinat masacrul, ca şi despre îngrozitoarea dimineaţă în care a avut loc. Le stimez curajul.

În fine, trebuie să mulţumesc familiei mele care mi-a permis să-mi petrec atât timp în ţara mea de adopţiune, România, înţelegându-mi durerea şi ajutându-mă să-mi păstrez echilibrul.

IN MEMORIAM

Subunităţii de la Câmpina care a fost masacrată la Aeroportul Otopeni - Bucureşti în 23 decembrie 1989.

Doar torsul motoarelor
Sparge liniştea dimineţii,
În timp ce, în camioanele lor cu prelate,
Moţăie
Băieţii adormiţi,
Cu caş la gură încă. Ochii cârpiţi de somn,
Mâinile în buzunare,
Pentru a se apăra de frigul lui decembrie.

Au fost opriţi de două ori
Pe Drumul Naţional,
Pentru a fi controlaţi, cercetaţi
Precum vitele,
Deşi puteau fi uşor identificaţi.
Parole îngânate
De buze de heruvimi,
Care abia dacă învăţaseră
Să sărute.

Au măsurat încă o dată
Din priviri drumul pe care trebuiau să-l parcurgă,
Îndreptându-şi privirile
Către locul unde îi aştepta moartea neprevăzută.
Opriţi încă o dată
Pentru a fi identificaţi iarăşi,
În vederea apelului final
De la porţile Sfântului Petru.

Rus, Ghiţă, Buzescu,
Aceşti părinţi falşi şi răi,
Locotenentul Ionescu,
Cel care i-a condus pe aceşti inocenţi
La Tatăl cel de pe urmă,
Pentru a-şi lăsa sufletele
Să decoleze cu aripi de îngeri
De pe Aeroportul Otopeni.

În aşteptarea lor,
Un cor de mitraliere
A început să-şi scuipe bocetul de înmormântare,

Rănind, ucigând pe la spate şi pe cei cu mâinile ridicate.
Drumul acoperit de zăpada albă
A devenit o pistă de decolare roşie.
Cei care au supravieţuit
Poartă amintiri
Care i-au maturizat înainte de vreme.
Ştiind că ei au fost
Trimişi intenţionat la moarte
Pentru a servi
O maşină a propagandei.

Bântuie de colo-colo
Ca nişte suflete dezorientate
Negăsind pacea pe Pământ,
Aşa cum nici colegii lor "plecaţi"
Nu vor găsi pace în ceruri
Până când
Cei care i-au trimis direct
La moarte
Nu-şi vor plăti datoriile
Şi nu-şi vor recunoaşte vinovăţia, nemairămânând
Ascunşi în spatele cortinei
Ţinute de îngerii lor păzitori.

Capitolul 1
G E N E Z A

La începuturi, Dumnezeu a creat omenirea - bărbaţi şi femei pretutindeni în lume. I-a creat pentru a fi egali. Dar a existat un scriitor englez care a atacat doctrina comunistă, atât teoretic cât şi practic, în perioada războiului civil din Spania, pe când lupta împotriva comuniştilor. În opera alegorică pe care a scris-o - "Ferma animalelor" - apare la un moment dat fraza următoare: "Toate animalele sunt egale, dar unele animale sunt mai egale decât celelalte". Scriitorul era George Orwell, pseudonimul lui Eric Arthur Blair.

Aşa cum s-a întâmplat de milenii, încă de la Creaţie, şi în perioada anilor 1969-1971 s-au născut pretutindeni în lume copii care să aducă bucurie, căldură şi speranţă în căminele lor. Aceşti copii reprezentau pentru familiile lor un simbol al viitorului, în special fiii, un semn al generaţiei care urmează, pentru a perpetua numele familiei, astfel încât progresia naturală să poată continua. Băieţi şi fete de care părinţii şi-au legat speranţele, pentru care şi-au rupt de la gură spre a-i creşte, înconjurându-i în permanenţă cu dragoste.

Unii dintre copii nu vor fi supravieţuit, datorită unor boli sau pur şi simplu unor accidente. Alţii trăiesc, bărbaţi şi femei plini de viaţă, probabil în pragul formării unui cămin. Iar alţii au fost pregătiţi pentru a deveni carne de tun, spre folosul acelora care îşi doreau puterea mai presus de orice, dovedind că "unele animale sunt mai egale decât celelalte".

Printre fiii care nu mai sunt în viaţă, spre a-şi urma cursul firesc al evoluţiei iubind, căsătorindu-se şi crescând o nouă generaţie, se numără şi tinerii de la fosta unitate a trupelor de Securitate* din Câmpina. Părinţilor îndureraţi li s-a refuzat posibilitatea de a se bucura aşa cum era normal, de copiii lor. În loc să-şi îngrijească nepoţii, ei îngrijesc mormintele fiiilor lor, o permanentă readucere aminte a lăcomiei şi trădării celor care au cauzat moartea acestor tineri în decembrie 1989.

Unitatea trupelor de Securitate din Câmpina era formată din elevi abia ieşiţi din adolescenţă. Aproape nişte copii, abia le dăduseră tuleile, dar zeloşi şi gata să lupte pentru patrie. Idealul lor era de a-şi servi ţara, şi intratrea în această şcoală trebuia să reprezinte, sau cel puţin aşa gândeau ei, începutul maturizării lor. Erau pregătiţi şi antrenaţi spre a-şi da viaţa pentru patrie, luptând împotriva unui inamic, oriunde ar fi apărut acesta. Şi-au dat viaţa prea curând şi fără să fie nevoie, iar inamicul era vipera încălzită la sân. Acest inamic i-a momit şi i-a dus la moarte, aruncând prin aceasta o umbră urâtă asupra întregii ţări.

* Cititorul nu trebuie să facă confuzie cu temuta "Securitate"

Pentru trei scurte luni, aceşti tineri români au fost învăţaţi să-şi facă noi camarazi, au învăţat primii paşi ai bărbăţiei. Programa de studii avea menirea de a-i învăţa să lucreze în echipă, să preia ordine şi să le transmită mai departe. De fapt,

ceea ce învăţau ei se referea exclusiv la domeniul transmisiunilor. Un domeniu complicat, ţinând de tehnica contactului electronic în interiorul sau în afara câmpului de luptă, de înţelegerea sistemelor telefonice şi telegrafice, a tot ceea ce ţine de telecomunicaţii.

Ei nu au fost învăţaţi să lupte într-un război, şi nici cum să se apere într-o atare situaţie. Nu era nevoie sau cel puţin aşa părea, ca aceşti recruţi să fie învăţaţi altceva decât fuseseră instruiţi cei dinaintea lor, pentru că nu exista nimic care să ceară ca recruţii din 1989 să fie altfel decât cei din 1979 sau, să spunem, din 1969, sau decât alţii de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial încoace.

În aceste trei scurte luni, pentru tinerii recruţi drumul către absolvirea stagiului militar şi desprinderea tehnicilor cerute era încă lung. Examenul de absolvire urma să vină mult mai repede, pe *Câmpul Masacrului* de la Otopeni-Bucureşti, mult înaintea termenului stabilit. L-au absolvit ca eroi, fără a fi pregătiţi să fie. L-au absolvit ca oameni maturi, ei fiind doar adolescenţi. Un examen dat alături de comandanţii lor, cu alte cuvinte, alături de bravii profesori care le inoculaseră onoarea şi curajul cu care trebuiau să lupte. Bărbaţi şi tineri au murit împreună. Doar o mică parte au avut norocul să supravieţuiască.

Pentru orice unitate, prima condiţie e ca soldaţii să se cunoască între ei, ceea ce s-a întâmplat şi cu băieţii de la Câmpina. Vicisitudinilor unei asemenea şcoli a bărbăţiei, ei le-au răspuns deprinzând camaraderia. Primii paşi făcuţi, după ce aripa protectoare a părinţilor nu mai era, asemenea puilor de pasăre care învaţă să zboare. Şi au zburat, pe aripi de înger, în bătaia armelor celor care i-au instruit.

Decembrie 1989 a fost ciudat de călduros. Baba Dochia încă nu-şi scuturase cojoacele. Zăpada iernilor atât de aspre încă nu căzuse. Plutea un aer primăvăratic, vestind parcă un nou început, dar, din păcate, aceşti tineri nu aveau să-l mai apuce. Ei au murit odată cu iarna şi cu sfârşitul anilor '80.

Într-adevăr, în toată Europa de Est se vestea un nou început. În fine, Zidul Berlinului căzuse în mijlocul unei bucurii generale. Atmosfera era electrizantă, toţi jubilau. Familii separate atât timp, şi cu puţine speranţe de a se mai revedea vreodată, încercau acum senzaţii aproape incredibile. Senzaţii pe care ar fi dorit să le trăiască foarte mulţi oameni, dar pe care foarte puţini mai sperau să le poată trăi.

Lângă Zidul Berlinului şi-au dat întâlnire o mulţime de grupuri pop, creând o atmosferă de reverie prin cântecele lor. În locul răpăitului armelor grănicerilor est - germani, în aer explodau artificii.

Exodul dinspre Berlinul de Est spre cel de Vest şi-a schimbat sensul, şi germanii "democraţi" au început să se întoarcă la căsuţele lor inconfortabile şi la Trabant-urile lor atât de ciudat colorate. Germania era liberă, comunismul murise. Împărţirea Berlinului în Est şi Vest nu mai era decât amintire. Unificarea şi armonia erau vestitorii noii epoci.

Simţământul eliberării şi deschiderii străbăteau întregul Est al Europei, asemenea unui incendiu. Părea că predicţia biblică "... *pace în lume şi bună*

înţelegere între oameni..." devenise realitate. Crăciunul lui 1989 intra definitiv în istorie. Toate ţările din această parte a Europei au urmat rapid acelaşi proces. Ungaria, Polonia, Albania, Bulgaria şi Cehoslovacia. Era ponticului se sfârşea fără violentă, ca în orice altă tară democratică.

Dar moda se schimbă, ca şi ideologiile, de obicei, la o perioadă de cincizeci de ani. Peste tot în lume se schimbă guverne, iar partidele politice la putere sunt îndepărtate. În S.U.A., republicanii lasă locul democraţilor. Conservatorii vin în locul liberalilor şi al laburiştilor în Marea Britanie, gaullştii înfrâng stânga franceză. În Europa de Est venise timpul schimbării.

Şi a mai rămas doar unul*. Mai lipsea doar un singur nume pe lista ţărilor unde schimbările politice urmaseră un curs firesc şi non-violent, şi acest nume era România. Motivul omisiunii: aici schimbarea era oricum, dar nu liniştită! Numai aici schimbarea a urmat un plan bine pus la punct, un plan care prevedea înlocuirea imaginii unui comunism occidental "patriotic", cu o alta, cu o altă faţă şi un alt nume. Dar comunismul din România, sub o dictatură care, ca orice altă formă de guvernare politică de acest tip, a comis grave greşeli, nu a fost schimbat cu o guvernare democratică, orientată către economia liberă de piaţă şi de deschidere către exterior, aşa cum s-a întâmplat cu celelalte ţări din fostul bloc comunist.

Numai în România mesajul de Crăciun a fost al setei de putere şi al trădării, şi nu unul al instaurării democraţiei. A fost mesajul stalinismului, concept împotriva căruia Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Nicolae Ceauşescu au luptat din greu timp de cincizeci de ani. Ambii au refuzat să permită transformarea României într-unui din sateliţii Moscovei.

Numai în România cei care au creat panică şi confuzie au fost recompensaţi cu posturi înalte în guvern sau cu înaintări în grad.

Numai în România copii cu figuri nevinovate şi animaţi de mari idealuri, gata să-şi sacrifice viaţa pentru ţară, au devenit miei sacrificaţi pe altarul zeului puterii, transformându-se în ţapi ispăşitori, trimişi la moarte în mijlocul unei confuzii planificate, pentru a face jocul acelora care doreau să întineze spre folosul lor numele şi memoria fostului lor conducător.

Aceşti copii au fost cei de la unitatea trupelor de Securitate din Câmpina, în cadrul căreia îşi satisfăceau stagiul militar. Este datoria romanilor să-şi amintească veşnic de ei, de soldaţii şi comandanţii lor. Să-şi amintească veşnic sacrificiul suprem pe care ei l-au făcut în acea dimineaţă friguroasă de 23 decembrie 1989.

* "Şi a mai rămas doar unul". O prezentare a "revoluţiei" făcută de acelaşi autor.

În apropierea locului în care şi-au dat vieţile, în apropierea drumului spre Aeroportul Otopeni, se află un memorial. Voi, cei care mergeţi spre aeroport în linişte şi pace, opriţi-vă o clipă în faţa monumentului. Gândiţi-vă cu pietate la curajoşii băieţi de la Câmpina, care ar fi putut fi şi astăzi cu noi, dar care, acum, nu mai sunt astfel decât în spirit.

Probabil că acum, asemenea unor îngeri păzitori, veghează asupra celor care călătoresc spre Otopeni şi îi păzesc de rău, aşa cum ar fi făcut şi în viaţă.

Capitolul 2
21 DECEMBRIE. ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

În toată România atmosfera devenise electrizantă. Tineri şi bătrâni laolaltă erau cuprinşi de o stare de frenezie amestecată cu teamă. Şi nu numai cei care locuiau în marile oraşe ca Ploieşti, Cluj sau Bucureşti, dar şi cei din zonele îndepărtate ale ţării, din cătunele de la graniţa cu Iugoslavia sau cu Moldova de peste Prut. Fiecare locuitor al României simţea că urmează să se petreacă ceva, şi că ei urmau să facă parte din cei care deja trăiau istoria.

Tot ce se întâmpla în Estul Europei era urmărit cu aviditate la televizor. Românii simţeau că şi în ţara lor urma să se petreacă o schimbare dramatică, un nou început, dar erau încă departe de a şti cât de dramatică va fi schimbarea, şi cu ce preţ se va face!

Săptămânile de sărbătoare din Berlin sau dansurile de bucurie de pe străzile poloneze nu dădeau câtuşi de puţin de înţeles că în România sângele va curge pe străzi, pentru a da satisfacţie noilor Dracula care au deturnat revoluţia.

Ochii întregii naţiuni, ca şi cei ai elevilor de la şcolile de securitate din ţară, erau aţintiţi asupra Timişoarei, începuseră să se întrebe ce rol li se va cere să joace, şi în ce împrejurare, într-un viitor deloc îndepărtat. Începând cu 16 decembrie, cazanul a prins să fiarbă. Catalizatorul a fost pastorul Tökes Lászlo, la ale cărui întâlniri au început să se infiltreze membrii conspiraţiei împotriva lui Ceauşescu. Din această cauză, mitingul de susţinere a pastorului Tökes Lászlo a fost semnalul revoltei. Tökes şi Timişoara deţineau toate elementele de care aveau nevoie complotiştii. Tökes era disident dar, şi mai important pentru jocurile politice din România, era maghiar.

Odată cu căderea Zidului Berlinului şi a regimurilor comuniste din Estul Europei, Brucan, Iliescu, Roman şi ceilalţi aveau nevoie exact de un om de genul lui Tökes, pentru a-l putea manevra în folosul lor şi a aprinde vâlvătaia revoltei.

Demis din poziţia sa de paroh al Bisericii Maghiare din Timişoara, în iulie 1989, Tökes a fost somat de Episcopia maghiară din Oradea să elibereze locuinţa. În urma unui atac usturător dezlănţuit de Tökes pe programul politic al Televiziunii Maghiare, Panorama, Episcopul Papp Lászlo i-a ordonat să se mute la o parohie rurală. Inutil să mai adăugăm că pastorul nu s-a mişcat nici un centimetru din casa sa, ignorând total decizia episcopală.

În octombrie, conducerea locală a încercat să forţeze decizia neluată în seamă a lui Papp, de schimbare temporară a rezidenţei lui Tökes din Timişoara. Făcându-se apel la justiţie, după două succese pastorul a înregistrat, o înfrângere, ultima sentinţă pronunţându-se pe data de 15 decembrie, exact cu o zi înainte ca violenţa să izbucnească. În toată perioada, din iulie până în decembrie, Tökes László a continuat să-şi ţină predicile incitatoare. Şi, contrar opiniei cel mai des întâlnite în afara României, opinie întreţinută de propaganda erei Iliescu, nici pastorul, nici vreun alt disident comunist, ca Doina Cornea, nu a fost torturat, prigonit sau oprit în vreun fel, deşi era de dorit ca oamenii să creadă altceva.

Ceea ce însă ar fi şi mai corect spus, atât el cât şi soţia sa, Edith, pe atunci însărcinată, copleşiţi de teribila ameninţare a evacuării, nu au fost capabili să observe că printre susţinătorii lor, care se opuneau izgonirii, se infiltraseră oameni care îl vroiau plecat nu numai pe el, dar mai aies pe Ceauşescu. Tânărul pastor, ale cărui ferestre au fost sparte cu pietre, s-a simţit persecutat atunci, ca şi acum.

Astăzi el ţine predici tot în Timişoara şi susţine că este supus la aceleaşi persecuţii, doar că acum din partea lui Iliescu. Ba chiar declară că ar fi fost torturat de actualul regim, iar în septembrie 1992 (probabil singurul adevăr), l-a acuzat direct pe Iliescu Ion ca fiind responsabil pentru cei o mie de morţi ai Revoluţiei.

Cu toate că la Timişoara începuseră tulburările, Nicolae Ceauşescu a plecat în seara zilei de 17 decembrie în Iran, lăsând conducerea în mâinile soţiei sale, Elena, aşa cum făcea întotdeauna când pleca singur în vizite de stat; ocazii, de altfel, destui de rare în ultimii ani de domnie.

În răstimp, băieţii de la şcoala din Câmpina nu bănuiau ce surprize le rezervase soarta. Neştiutori, aşteptau cu nerăbdare Crăciunul, gândindu-se deja la felul în care îl vor petrece alături de părinţi, bunici, fraţi şi surori. Erau încă nişte copii, şi primul Crăciun petrecut acasă, după ce deveniseră cadeţi, părea un cadou dintre cele mai frumoase.

Revenirea, la câteva zile, a lui Nicolae Ceauşescu în ţară, nu a potolit tulburările. Conspiratorii răsturnării sale gândiseră bine. Dorinţa firească a oamenilor, incitaţi şi de schimbările din Estul Europei, era de a termina cu comunismul.

Dorinţa celor care plănuiseră complotul îndeajuns de mult timp era să recurgă la orice mijloace pentru a folosi masele neştiutoare în atingerea scopului lor. Totul decurgea cum nu se putea mai bine, până şi vremea fiindu-le favorabilă. Crivăţul, teribilul vânt siberian, care aduce cu el cantităţi impresionante de zăpadă, întârziase să vină, ceea ce însemna că oamenii puteau rămâne pe străzi, revoluţionari adevăraţi deodată cu complotiştii. Dacă aspra iarna românească ar fi venit la timp, Nicoiae şi Elena Ceauşescu ar fi fost şi astăzi în România. Poate nu la putere, dar în viaţă.

Silviu Brucan, Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, Militaru şi Stănculescu - se ascundeau în spatele celor ieşiţi în stradă, manevrând şi trăgând sforile. Miroseau deja puterea şi, asemenea unui câine care trage de osul lui, refuzau să accepte pierderea ei, indiferent cât ar fi costat în vieţi omeneşti. Peste o mie de

oameni au pierit, mulţi, ca şi băieţii de la Câmpina, DUPĂ 22 DECEMBRIE, nelăsând nici o umbră de îndoială asupra vinovăţiei celor care se aflau atunci la putere.

În 21 decembrie, la Timişoara, generalul Victor Stănculescu a încercat, cu obişnuita-i perfidie, să intre în umbră. El i-a făcut pe doctorii de Spitalul Municipal să creadă că era atât de bolnav, încât avea nevoie de odihnă, trebuind să fie pus la pat. Acestui aşa-zis curajos general i s-a făcut frică că ar putea fi acuzat, în caz că iţele complotului ar fi fost descoperite, aşa că "a dat colţul". Cu alte cuvinte, a căutat să-şi salveze pielea în caz că lucrurile ar fi mers rău.

Acest plan ascuns, ca şi ghipsul de la picior cu care defila a doua zi prin Bucureşti, demonstrează laşitatea lui, ca şi neîncrederea în noii "conducători" şi în complotul lor. Şi mai arată necinstea şi ticăloşia unui om care, după 1989, urma să iasă în faţă ca "naş" al Mafiei române.

În 21 decembrie 1989, la Bucureşti, Nicolae Ceauşescu lupta pentru ceea ce el credea a fi numai viaţa sa politică. Dar după cum au decurs lucrurile, bătălia pierdută a însemnat pierderea vieţii sale şi a soţiei. 21 decembrie a fost punctul unei schimbări totale, a unui drum fără întoarcere. Pentru Nicolae şi Elena Ceauşescu era începutul sfârşitului; ca şi pentru Partidul Comunist Român, care supravieţuise cincizeci de ani, ca şi pentru băieţii de la subunitatea din Câmpina, ca şi pentru România, de a fi un membru de nădejde al Europei.

În acea zi, dis-de-dimineaţă, a avut loc o manifestaţie pro-Ceauşescu, la care participanţii purtau drapele şi plancarde binecunoscute, ca şi fotografiile cuplului dictatorial. Demonstraţia l-a mâniat, dar l-a şi înfricoşat pe Iliescu şi pe ceilalţi complotişti care îşi vedeau visul risipindu-se. Se temeau că Securitatea îl va apăra pe Ceauşescu şi că puterea atât de mult dorită le va scăpa din mână.

În acea joi de 21 decembrie 1989, pe lângă alţii, au sosit trei camioane încărcate cu soldaţi abia recrutaţi. Erau băieţii de la unitatea trupelor de Securitate din Câmpina. Pe neaşteptate, băieţii au fost luaţi de la programa lor obişnuită de studii, ordonându-li-se să ajute la apărarea Capitalei.

Pentru mai mult de 16 ore, ei au rămas în centrul Capitalei. Purtau uniformele soldaţilor trupelor de Securitate. Se aflau în camioanele cu însemnele cunoscute, tot ceea ce făceau era "la vedere", complet descoperiţi pentru oricine s-ar fi întâmplat să fie acolo unde se aflau. Nimic nu era tăinuit sau ascuns. Nu aveau de ce să le fie ruşine de ceea ce reprezentau sau de ceea ce făceau. Nu aveau de ce să se ferească pentru că nu făceau nimic din ceea ce nu ar fi trebuit să facă. Nu trebuiau să se ascundă, pentru că erau cetăţeni cinstiţi ai României, pregătiţi pentru a-şi apăra ţara.

Unul din supravieţuitorii masacrului de la Otopeni a declarat: *"Făceam parte din trupele care trebuiau să asigure apărarea Bucureştiului. În 21 decembrie, cea mai mare parte din timp am staţionat în afara Ministerului Apărării Naţionale".*

Un altul mi-a spus: "*Pe toată durata zilei de 21 decembrie, camioanele erau descoperite în partea din spate, şi noi ne încadrasem în dispozitivul organizat pentru apărarea Capitalei”.*

Iar un al treilea...: *"Am petrecut noaptea de 21 spre 22 decembrie 1989 dormind în camioanele noastre aflate în spatele Ministerului Apărării Naţionale. Era frig, dar ne înghesuiserăm unul în altul. Eram aproape şaptezeci, aşa că era foarte puţin loc de mişcare".* La ora 23.00 în spatele Ministerului Apărării erau dispuse trei rânduri de apărători. Primul format din scutieri, al doilea din miliţieni, iar în al treilea se aflau cei din Câmpina, camioanele lor fiind aproape lipite de clădire.

Cuvântarea lui Ceauşescu din acea dimineaţă a avut loc la Comitetul Central, iar subunitatea se afla în oraş... Vedeau coloanele de oameni, dar nu aveau nici un motiv să creadă că lucrurile vor lua o altă întorsătură. Păreau zgomotoşi, însă paşnici, apropiindu-se de băieţii din camioane şi întrebându-i dacă vor trage sau nu.

Nici măcar un singur cartuş nu a fost tras din vreo armă a celor care înconjurau clădirile din actuala Piaţă a Revoluţiei, şi nici atunci când camioanele au început să se mişte "la pas", din cauza mulţimilor ieşite în stradă. Doar armata a tras în aer. Nici un cartuş nu a fost tras de către cei din unitatea de la Câmpina, în timpul acţiunii lor de apărare. Armele le-au fost verificate şi toată muniţia a fost returnată fără vreo lipsă.

În acele zile, ministru al apărării era încă generalul Vasile Milea. Nu s-a înregistrat nici un incident, totul era calm.

Chiar şi după-amiaza zilei de joi, 21 decembrie a fost liniştită, şi băieţii puteau să privească nestânjeniţi. Dar, curând, grupuri de demonstranţi au început să scandeze lozinci anti-Ceauşescu. Mulţimea a început să crească, în special în Piaţa Universităţii, în faţa elegantului hotel Intercontinental, şi pe Calea Victoriei. Mulţimea a devenit zgomotoasă. A început să se tragă din camioanele armatei, dar nu şi din cele ale Securităţii, misiunea acestora din urmă fiind de a păstra ordinea şi liniştea.

Revoluţionarii, manifestanţii anti-ceauşişti erau ciudat de bine înarmaţi şi organizaţi, nu mai semănau cu cei care participaseră la demonstraţia pro-Ceauşescu din dimineaţa lui 21 decembrie. Aceşti aşa-zişi "luptători pentru libertate", nepregătiţi, care păreau a se fi adunat spontan, la momentul oportun, deveniseră dintr-odată dotaţi. Nu cu obişnuitele bâte sau pietre, drapele sau cocktail-uri Molotov. Un observator de pe margine s-ar fi putut întreba cum de s-au putut pregăti într-un timp atât de scurt.

Şi poate, mult mai surprinzător, decât că manifestanţii anti-Ceauşescu erau dotaţi cu arme militare, este faptul destul de ciudat că purtau cu toţii brasarde identice!

Doar cei care nu vroiau să vadă sau erau orbi nu au remarcat că manifestanţii, aceşti protagonişti, spre deosebire de soldaţii care şi-au jertfit viaţa la Otopeni, erau bine pregătiţi, şi cu mult timp înainte. Şi ar trebui să ne referim numai la numele noului partid, format din *"...oamenii de pe stradă",* după spusele unuia dintre ei, Petre Roman. După oarecare deliberare, sau cel puţin aşa li s-a părut privitorilor, ei au

decis în studiourile Televiziunii ca numele partidului să fie "Frontul Salvării Naţionale", ca numai puţin după aceea, să aibă o scăpare necontrolată şi să divulge că denumirea fusese pregătită multă vreme înainte.

Singurii care nu au fost pregătiţi pentru evenimentele din decembrie 1989 au fost cei sortiţi morţii, neştiutori asemenea băieţilor unităţii din Câmpina, asemenea celor din Cluj şi Sibiu, de pretutindeni unde degetul otrăvit al complotiştilor indica ţinta.

În timpul zilei, mulţimea a început să crească. Odată cu ea, pe măsură ce orele treceau, s-au adunat şi cei care luptau cu adevărat pentru libertate. Străzile din jurul Intercontinentalului se umpluseră cu cei ce veniseră să lupte, dar şi de curioşi ocazionali. Se părea că în acel 21 decembrie, fiecare bărbat ieşise cu soţia sa pe străzile Bucureştiului. Totuşi, aşa cum mi-au declarat mai mulţi supravieţuitori din unitatea Câmpina, nu începuseră dezordinile.

Unii dintre supravieţuitori au declarat: *"Formam cu camioanele noastre un cerc în jurul actualei Pieţe a Revoluţiei, dar nu s-a înregistrat nici un incident. Oamenii stăteau în aşteptare".*

Pentru a fi testaţi dacă au văzut ceva sau nu în noaptea de 21 spre 22 decembrie, supravieţuitorii au fost întrebaţi dacă, stând în camioanele lor, cineva i-ar fi putut fotografia. Temându-se pentru viaţa lor, băieţii au declarat, cu condiţia să-şi păstreze anonimatul, că nu se afla nimeni, aşa că nimeni nu i-ar fi putut fotografia.

Încet-încet, visul de a-şi petrece Crăciunul în mijlocul familiilor a început să dispară din minţile tinerilor şi comandanţilor lor. Aveau de făcut o treabă mult mai serioasă. *"Anul Nou şi Crăciunul le vom putea sărbători şi la anul, ca şi în fiecare an",* spuneau băieţii, ascunzându-şi amărăciunea, sub masca unei gândiri mature.

Cei mai mulţi dintre ei nici nu ştiau cât de greşit gândeau!

Capitolul 3
22 DECEMBRIE. CÂMPINA INTRĂ ÎN ACŢIUNE

Nu se poate spune că ar fi fost una dintre cele mai confortabile nopţi pentru băieţii de la unitatea din Câmpina. Au dormit pe apucate în cele trei camioane ale lor.

Au dormit înghesuiţi unul într-altul, nefiind prea mult loc de mişcare. Le era frig, la urma urmei, decembrie este totuşi lună de iarnă, deşi crivăţul nu-şi făcuse simţită prezenţa. În aer stăruia o răceală anume, parcă anunţând că de fapt ceea ce era mai rău abia urma să se întâmple. Armele nu erau încărcate. Spre dimineaţă, la orele 5.00, au primit muniţie, împreună cu ordinul de a nu se trage sub nici o formă.

Starea psihică a băieţilor era schimbătoare, când încălziţi de aventura la care participau, când înfricoşaţi. Se temeau. La urma urmei, erau încă nişte copii deghizaţi în adulţi.

Noaptea a trecut totuşi în linişte, din când în când unii manifestanţi îi mai hărtuiau cu întrebări, dar de fiecare dată băieţii au bătut în retragere. Toţi aceşti manifestanţi, care se apropiau de ei, erau ADEVĂRAŢII REVOLUŢIONARI, oameni ieşiţi

în strada neînarmaţi, atraşi de turnura noilor evenimente ce se petreceau în ţara lor. De ei depindea soarta revoluţiei, şi de aceea pe ei se bazau complotiştii, ocupanţii posturilor înalte de astăzi. Aceşti oameni erau simpli cetăţeni ai Bucureştiului, urmând să devină însă pionii sângeroasei lovituri de stat împotriva cuplului ceauşist.

Una peste alta, peste oraş domnea în acea noapte o linişte stranie, liniştea dinaintea furtunii. Cei câţiva oameni care se mai aflau pe străzi au început să se retragă încet către case şi, pentru un timp, pacea a redevenit stăpână.

Complotiştii însă nu dormeau, începuseră să se îngrijoreze. Se temeau că totul fusese în van şi că Nicoiae Ceauşescu le-a scăpat din laţ încă o dată, aşa cum o mai făcuse de câteva ori. Se temeau că ar putea avea îndestul de mulţi sprijinitori care să-l apere la nevoie. Era timpul să se treacă la planul "B", pentru a fi siguri că lovitura va reuşi, aşa cum complotaseră atâta vreme.

După o noapte petrecută în condiţii prea precare pentru odihnă, reuşind doar să aţipească uneori, băieţii au început să se pregătească să ocupe dispozitivul din spatele Ministerului Apărării Naţionale. Au luat un mic dejun rece. Eram în 22 decembrie şi Crăciunul părea atât de departe, încât fusese deja dat uitării. N-aveau însă de unde să ştie că, pentru cei mai mulţi dintre ei, el nu va mai veni vreodată.

Unul dintre supravieţuitori a declarat: *"Nu aveam prea multe de făcut în acea dimineaţă. Se menţinea aceeaşi linişte stranie".*

Dar nu pentru mult timp. Cam pe la ora nouă dimineaţa, străzile au început să se umple cu oameni, în special actuala Piaţă a Revoluţiei, din faţa fostului Comitet Central, o clădire foarte importantă pentru istoria României. Oamenii se adunaseră pentru a-şi exprima protestul lor împotriva comunismului, cerând libertate. Ceea ce nu au dorit, şi nu s-au aşteptat să se petreacă, a fost vărsarea de sânge care a urmat.

Şi-ar fi dorit o altă "revoluţie de catifea", ca în Cehoslovacia. Ceauşescu fusese suporterul ardent al lui Alexander Dubcek şi al încercării lui curajoase de a se rupe de Moscova. Ca şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ceauşescu respinsese ideea de a transforma România într-un satelit al Moscovei, şi a făcut tot ceea ce era posibil ca să evite o asemenea posibilitate. Ideea obsesivă de a se elibera de Moscova a stat la baza căderii lui. Ceauşescu a făcut multe greşeli în politica sa de industrializare forţată, ca şi în cea de urbanizare a satelor. Dar privind raţional lucrurile, acestea erau încercări disperate de a îndepărta influenţa Moscovei, şi pentru sentimentele sale patriotice, dacă nu pentru altceva, ar fi trebuit iertat de greşelile comise. Hai să o spunem: arătaţi-mi omul perfect, şi eu vi-l voi arăta pe Dumnezeu!

Astfel, istoric vorbind, evenimentele din decembrie îşi au originea în aprilie 1964. Moscova începuse să acapareze din ce în ce mai mult din România, şi cu fiecare gest de neacceptare a puterii ei, devenea mai periculoasă, neuitând nimic, şi aşteptând timpul răzbunării. Şi-au recrutat agenţi printre români. În special pe cei care studiaseră în U.R.S.S., ca şi Iliescu şi Roman, ca şi printre cei care fuseseră născuţi şi trăiseră în Moldova de peste Prut, Alexandru Mironov. Au pătruns în grupurile de disidenţi maghiari şi au pregătit agenţi din Ungaria care au apărut pe neaşteptate în

România, în acel înspăimântător decembrie. Căci, asemenea lipitorilor, Moscova nu trebuia să se desprindă de Bucureşti.

Cei aflaţi în stradă, bărbaţi, femei, copii erau în totală necunoştinţă de cauză de ceea ce se petrecea în spatele cortinei. Ei credeau că cei care erau cu ei pe străzi şi doar îi priveau, formau grupul curioşilor, care aşteptau să vadă ce o să se întâmple. Ceea ce nu ştiau era că mulţi dintre generalii armatei erau mână în mână cu complotiştii, urmărind răsturnarea lui Ceauşescu. Iată de ce, mulţi din cei ce se aflau pe străzi, fuseseră aduşi acolo, ca şi în Timişoara, câteva zile mai înainte, pentru a incita. Cât de mult au fost înştiinţaţi soldaţii adevăraţi despre vărsările de sânge şi despre distrugeri, sau cât de mult au fost făcuţi să creadă că trebuiau să apere populaţia (care avea într-adevăr nevoie de protecţie, dar împotriva complotiştilor), asta probabil că nu o va şti nimeni niciodată.

În timpul dimineţii de 22 decembrie, în vreme ce revolta din faţa fostului Comitet Central începea să capete formă, băieţii se aflau în apropierea Ministerului Apărării Naţionale. Armele nu erau încărcate, doar uniformele le asigurau o oarecare protecţie. Băieţii unităţii trupelor de Securitate, ca şi comandanţii lor, nu se aşteptau la o vărsare de sânge şi, deci, nici la nevoia de a se auto-apăra.

Un supravieţuitor declara: *"Ministrul Apărării (g-ralul Vasile Milea) nu a dat nici un ordin de a se trage, aşa că nu am fi făcut-o nicicum, chiar dacă armele noastre ar fi fost încărcate cu cartuşe adevărate".*

Băieţii au observat o mişcare dinspre şi înspre Ministerul Apărării Naţionale, dar nu îşi dădeau seama ce se întâmplă în realitate. La urma urmei, erau doar soldaţi, nu o unitate care să asigure apărarea ţării. Le mai trebuiau încă mulţi ani de pregătire pentru a spune cu mândrie, aşa cum ar fi dorit... *"Suntem membri ai armatei române, aveţi încredere în noi, dacă e să apărăm ţara".*

Generalul Milea a fost împuşcat, deşi se spune că s-a sinucis, ceea ce e mai mult decât îndoielnic. Mai mult ca sigur că a fost "ajutat" să se sinucidă. Fiecare din facţiuni susţine că cealaltă a fost la originea acestui act. Brucan declară că au fost ordinele lui Ceauşescu, în timp ce zvonurile ţin să precizeze că a fost implicat Stănculescu, sau unul din oamenii lui. Stănculescu se afla în clădirea ministerului, alături de Iliescu, Kostyal şi Roman. Moartea lui Milea trebuia să însemne punctul crucial al revoltei, punctul de la care cei sortiţi morţii nu mai aveau cale de alegere. Printre ei, băieţii aflaţi la câţiva metri de minister, fără să ştie nimic despre ce se întâmpla în spatele uşilor închise.

Ca o nouă dovadă a "curajului său suprem", dar şi a trădării sale, perfidul general Stănculescu se întoarce în Bucureşti după "convalescenţa" sa din Timişoara, în dimineaţa zilei de 22 decembrie, având piciorul în ghips. Se temea teribil că va fi împuşcat pentru trădare. Cu toate astea nu a fost executat, cum nu a fost executat nici unul dintre oponenţii care s-au întâlnit cu Nicolae Ceauşescu în acea zi, în clădirea Comiteteului Central. Nici unul nu a fost nici măcar ameninţat, pur şi simplu au fost

lăsaţi să acţioneze în continuare. Cel mai rău lucru care li s-a întâmplat a fost potopul de ţipete şi înjurături care s-a abătut asupra lor, dar asta era un lucru obişnuit.

După moartea lui Milea, generalul Stănculescu a preluat automat conducerea Ministerului Apărării Nationale, astfel că soarta soldaţilor de la unitatea din Câmpina era direct şi categoric în mâinile sale. Deţinea drept de viaţă şi moarte asupra lor, ca şi asupra celorlalţi cetăţeni români care erau sortiţi sa piară.

Toate acestea s-au întâmplat pe parcursul dimineţii lui 22 decembrie. Pe la prânz, băieţii încă nu ştiau ce urma să se întâmple. Trecuseră şapte ore de la micul dejun rece şi mâncarea de la ora 12.00 nu era nici ea prea atrăgătoare. S-au mişcat în jurul zonei în care se aflau, bucuroşi să-şi mai dezmorţească picioarele anchilozate de frig.

Pentru a fi la curent cu evenimentefe zilei, ţineau contactul telefonic cu lt. col. Ion Mihăilescu (numele real a fost schimbat, pentru a-i ascunde identitatea). Acesta a repetat ordinele de a nu se trage.

Pe la ora 13.30, băieţii au primit ordin să se îmbarce în camioane, şi la scurt timp s-au pus în mişcare. Subunitatea din Câmpina s-a îndreptat spre Brigada trupelor de Securitate din Băneasa, urmând să se alăture celor de acolo.

De atunci, mulţimea luase în stăpânire străzile, iar ziua se anunţa lungă şi deloc uşoară, deşi nimic nu se întâmplase încă. Fură repede înconjuraţi de manifestanţi.

În declaraţiile lor, supravieţuitorii au susţinut că strigau mulţimii: *"Suntem cu voi !.* Tot ei spun că femeile s-au apropiat de ei şi le-au spus: *"Putem să vă fim mame, vouă şi colegilor voştri, aţi putea trage în noi?"* Nimeni dintre ei nu se gândea la aşa ceva. Şi în acest fel şi-au urmat drumul, pas cu pas. Nu voiau să provoace vreun accident sau să rănească pe vreunul dintre manifestanţi.

În după-amiaza de 22 decembrie, în timp ce băieţii unităţii din Câmpina îşi croiau drum spre Băneasa, pe străzile Bucureştiului revolta căpăta amploare. Pe neaşteptate, mulţimea neînarmată din pieţe a primit arme. Armata trăgea în "teroriştii" de pe acoperişuri. Printre privitori se afla şi Paula Iacob, avocatul apărării în procesul lui Nicu Ceauşescu, care urmărea evenimentele dintr-un punct ferit, aflat în apropierea hotelului Intercontinental.

"Când am simţit că devine prea periculos, am plecat" a spus ea.

În mulţime se afla şi o pereche care a încercat să fugă pentru a se pune în siguranţă. Unul dintre soţi era doctor şi se grăbea către spital. În fuga lor căutau să se ferească de gloanţele care cădeau ca grindina, de undeva de sus, de pe acoperişuri.

Iată ce mi-au declarat: *"Nu era nevoie de aşa ceva, oamenii erau încă neînarmaţi, nu exista nici un motiv să se tragă asupra lor. Apoi, dintr-odată, cei de pe margini au primit arme. De pe acoperişuri se trăgea încontinuu. Cum alergam, un glonţ a izbit pavajul chiar între picioarele mele. Mă temeam pentru vieţile noastre".*

Când am intrebat care facţiune a militarilor a tras în populaţie, armata sau Securitatea, ei mi-au spus că numai armata a făcut-o.

"Abia acum realizăm faptul că a fost un complot, că totul era dinainte stabilit, dar la acel timp eram într-o totală confuzie. Ajunşi la spital, speram să fim în siguranţă, însă nici măcar acel loc nu ne oferea protecţie. În spital există un fel de cupolă, cu o fereastră rotundă. Mergând pe culoarele spitalului, am observat un soldat care stătea în dreptul acelei ferestre. Fereastra fusese deschisă şi soldatul trăgea în stradă".

Doctorul mi-a spus: *"Cred că a fost momentul în care am realizat că, de fapt, noi eram manipulaţi".*

Alte mărturisiri de acest fel dovedesc că cetăţenii români cinstiţi, şi fără vină, cum erau băieţii de la Câmpina, au fost folosiţi drept pioni în jocul politic.

Cei aflaţi în acele momente pe străzi au declarat că se aflau acolo numai pentru a vedea ce se petrece, erau neînarmaţi, la dicreţia franctirorilor.

Securitatea fusese în totalitate dezarmată, iar armele se aflau sub cheie. Prin urmare exista o evidenţă strictă a armelor Securităţii pe toată durata revoluţiei, şi este foarte probabil că aceste arme nu au adus moartea în mijlocul demonstranţilor.

După un mers de melc, convoiul celor trei camioane a ajuns la unitatea din Băneasa pe la ora 15.00. Băieţii au sărit din camioane şi s-au îndreptat spre locul unde li se ordonase adunarea.

Primul lucru a fost controlul armamentului. Nici unul din cartuşele distribuite nu lipsea. Armele şi muniţia au fost imediat puse sub lacăt. Cam în acelaşi timp, în Bucureşti, din patru elicoptere se deschisese foc asupra mulţimii.

Deşi luaseră un dejun destul de frugal la ora 12.00 în spatele Ministerului Apărării Naţionale, băieţilor le era foame, aşa că odată armele puse la loc sigur, au mers la masă. Era în jur de ora 16.00.

"Incluzând şi cele două companii staţionate în Băneasa, eram aproape 200 de oameni, dar am stat departe de ceilalţi băieţi. Am adormit sau am privit la televizor, cea mai mare parte din timp".

Băieţii erau ţinuţi în continuare în necunoştinţă de cauză asupra a ceea ce aveau de făcut sau urmau să facă dacă s-ar fi întîmplat ceva. Ceea ce vedeau la televizor i-a tulburat, erau fascinaţi, dar şi înfricoşaţi.

Având câteva momente de relaxare, gândul la Crăciunul apropiat a început să le dea din nou târcoale, şi băieţii au început să glumească şi să discute despre viitor. Până spre dimineaţă au vorbit despre familiile şi despre prietenele lor. Şi ca şi copiii aflaţi în excursie, au stat până târziu, povestind şi lăsând undeva, în urma lor, evenimentele dramatice care îşi continuau cursul.

"Trebuie să fi fost ora 2.00, când ofiţerul de serviciu a intrat în cameră şi a închis televizorul, pentru ca cei care mai erau încă treji să se culce. Eram cu toţii foarte obosiţi".

În ziua aceea de 22 decembrie, petrecută de băieţi la Băneasa, s-au întâmplat multe.

Armata a deschis focul, distrugând seculara clădire a Bibliotecii Centrale Universitare. Toate cele cinci sute de mii de volume, multe de neînlocuit, au fost distruse. A fost distrusă şi clădirea Direcţiei a V-a a Securităţii, lipită de Bibliotecă, ocazie cu care au ars şi dosarele depozitate acolo. Dar, printr-o minune a destinului, Silviu Brucan a reuşit să-şi recapete propriul dosar cu ajutorul unui spărgător de meserie, care, căutând printre ruine şi găsindu-l, a fost îndeajuns de cinstit să îl predea "andrisantului". (Dacă credeţi asta, atunci puteţi crede orice!)

Nicolae şi Elena Ceauşescu au eşuat în tentativa lor de fugă, şi după un zbor spectaculos deasupra Bucureştiuiui şi a suburbiilor, au fost în fine prinşi.

În fuga lor a fost implicat nu numai elicopterul, ci şi mai multe maşini, fiind însoţiţi de două personaje principale din conducerea statului. Este vorba de profesorul Manea Mănescu, fost prim-ministru, un eminent om de ştiinţă în domeniul ciberneticii, şi Emil Bobu, secretar al Comitetului Central.

În graba lor de a se urca în elicopter, marcaţi de efort, Bobu şi Mănescu au trebuit să fie ajutaţi să se îmbarce.

Profesorul Mănescu spune: "*Am alunecat şi am căzut, iar în cădere am prins mâna întinsă a preşedintelui Ceauşescu şi am căzut cu capul pe ea. Nu i-am sărutat mâna, aşa cum s-a scris în presă, pur şi simplu am prins-o pentru a fi ajutat".*

Într-adevăr, pare verosimil, căci obiceiul european de a săruta mâna se referă numai la femei. Pare puţin probabil ca un bărbat să sărute mâna unui alt bărbat, poate eventual să-l sărute pe obraz.

În aceea zi fatală de decembrie, o altă dramă urma să se întâmple, chiar în apropierea locului în care erau încartiruiţi băieţii de la Câmpina.

Nicu Ceauşescu, venind de la Sibiu cu o maşină, însoţit de Daniela Vlădescu, prietena lui din acel timp, cântăreaţă şi dansatoare de bar, a oprit în apropierea unui bloc din Băneasa.

Înainte de a părăsi Sibiul dăduse instrucţiuni precise armatei să nu se tragă în populaţie şi să nu se producă nici o stricăciune. Fusese prim-secretar timp de aproape trei ani, şi era iubit de locuitorii care şi astăzi recunosc că a făcut multe pentru ei.

Cei care îl critică spun că doar numele de Ceauşescu l-a ajutat să facă ceea ce a făcut pentru Sibiu, dar în favoarea cui este această afirmaţie?

Nicolae Nan, fostul prefect al Sibiului, are multe vorbe bune pentru Nicu, dar, de asemenea, recunoaşte că fiul cel mic al Ceauşeştilor se înconjurase de un anturaj care îi scădea mult din credit, petrecând până dimineaţa şi stârnind scandaluri care, evident, erau trecute cu vederea de mass-media. *"Cu toate acestea"* - spune Nan - *"Nicu era la ora 8.00 în birou, şi era ultimul care pleca. Muncea foarte mult şi era oricând dispus să acorde ajutor celui care îl cerea".*

Nicu Ceauşescu a plecat spre Bucureşti după ce a vorbit la telefon cu tatăl său. Fratele lui, Valentin, spune: *"Voia să vorbească cu Iliescu şi cu Roman, pentru asta a plecat de la Sibiu".* În mod cert, nu a fost o tentativă de fugă, căci ar fi putut

să se îmbarce într-un elicopter şi să dispară spre orice alt loc mai apropiat de graniţă, decât spre Bucureşti. Dar nu a făcut-o. S-a îndreptat cu maşina spre Capitală, şi, în dreptul unui bloc din Băneasa, a fost atacat şi înjunghiat de un necunoscut.

De la Băneasa, a fost luat şi dus în studiourile Televiziunii, unde Iliescu, Roman, Voican, Militaru, Brucan şi ceilalţi pregăteau programul de intoxicare a populaţiei.

Nicu Ceauşescu a fost înjunghiat în splină, o rană care îi putea cauza moartea, fiind lăsat fără tratament timp de 8 ore. A fost lăsat să sângereze, cu mâinile încătuşate, pe podeaua unui studio al Televiziunii. Şi, asemenea celor păţite de băieţii de la Câmpina câteva ore mai târziu, a trebuit să îndure prezenţa unui soldat care stătea cu arma la tâmpla lui, amenințându-l că-l va împuşca.

În tot acest timp, băieţii staţionau la Băneasa, glumeau şi povesteau, aflându-se într-o totală stare de relaxare. Erau, într-un fel, nepăsători faţă de drama care se petrecea în chiar apropierea lor, auziseră veştile la televizor, dar în felul în care hotărâseră complotiştii să fie prezentate. Nu ştiau adevărul şi cei mai mulţi dintre ei nici nu vor mai apuca să-l mai ştie.

Ziua de 22 decembrie se apropia de sfârşit şi, în acea lugubră noapte a anului 1989, cei patruzeci de tineri îşi petreceau toţi laolaltă ultimele clipe de tihnă şi pace. Era să fie ultimul lor somn liniştit, înaintea călătoriei către neant.

Unul din mesajele transmise prin televiziune, care aveau menirea să mețină starea de confuzie şi panică, se referea la faptul că persoane loiale lui Ceauşescu deţin controlul asupra aeroportului Otopeni. Se mai vehiculau ştiri conform cărora terorişti arabi ar fi sosit în apărarea lui Ceauşescu. Toate acestea formau un plan de intoxicare a populaţiei, menit să o facă să creadă că "băieţii buni" care trebuiau să o apere, erau cei din "nou" formatul Frontul al Salvării Naţionale. Şi, pentru o vreme, ca şi străinătatea, au crezut. Erau convinşi că minciunile debitate reprezentau chiar adevărul.

Organizatorii puciului nu au luat însă nici un moment în consideraţie vechiul dicton, "Hoţii nu se fură între ei", lucru care nu a întârziat să se întâmple. Dar, pentru moment, Iliescu & Comp. erau consideraţi salvatorii, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lor. Ziua de 22 decembrie 1989 se apropia de sfârşit, şi curând minciuna urma să iasă la iveală.

Capitolul 4
23 DECEMBRIE. DRUMUL FĂRĂ ÎNTOARCERE

Ziua de 22 decembrie 1989 nu a clarificat nimic din confuzia în care se găsea întreaga ţară.

Susţinătorii lui Ceauşescu se întrebau cu groază ce se va întâmpla cu conducătorul lor, cu soţia şi familia sa, toţi arestaţi deja. Se mai temeau de consecinţele pe care le va avea sfârşitul erei comuniste asupra vieţii lor. Desigur, un

loc de muncă s-ar fi găsit oricând, şi dacă nu un trai luxos, măcar unul decent ar fi putut duce şi în continuare.

Dar aceeaşi teamă stăpânea şi gândurile celor care se împotriveau dictatorului, prinşi şi ei în aceeaşi confuzie generală. Visau deja la călătorii în străinătate, la o mulţime de lucruri scumpe pe care o să le poată cumpăra, la sfârşitul traiului greu şi mizer... doar că nu cunoşteau preţul cu care vor plăti toate acestea!

În nici una din celelalte tari în care au avut loc revolte, urmărite în direct la televiziune, nu au existat violenţa şi vărsările de sânge care s-au petrecut în România. Pentru ambele tabere aflate de o parte şi de alta a baricadei, ca şi pentru cei care stăteau doar în expectativă, rezultatul urma să apară foarte curând.

Pentru întreaga ţară, noaptea de 22 spre 23 decembrie, a fost o noapte a fricii şi groazei... iar cei ca Roman şi ca Iliescu, mai vechea lui cunoştinţă de la Editura Tehnică, erau prea ocupaţi pentru ca să doarmă, sau să-şi facă probleme de conştiinţă.

Erau prea bine înfipţi în studiourile Televiziunii, complotând asupra modului cum trebuia continuată lovitura de stat şi cum trebuia discreditat mai mult numele lui Ceauşescu. Pentru a atinge cât mai repede ceea ce îşi propuseseră - acapararea puterii! Pentru ei, asta reprezanta o chestiune vitală. Se temeau că reuşita lor va avea viaţă scurtă, că dictatorul, urât sau nu, va avea îndeajuns sprijin din partea unei naţiuni ce ar fi fost în stare să vadă, dincolo de dificultăţi şi greşeli, faptul că Ceauşescu a făcut şi o serie de lucruri bune pentru ţară.

Generalul Victor Stănculescu şi Gelu Voican Voiculescu pregăteau cu febrilitate scenariul procesului şi execuţiei cuplului Ceauşescu.

Urma să fie o mascaradă în stilul napoleonian, execuţia lui Andreas Hofer din acele timpuri, urmând să servească drept model pentru asasinarea preşedintelui sortit pieirii şi a soţiei sale. Procesul trebuia să aibă totuşi o notă de spontaneitate, trebuia creată o anumită atmosferă care să păcălească populaţia şi pe cei din afara graniţelor.

O vreme, propaganda urzită de complotişti a funcţionat bine. Guvernele şi ziariştii străini au crezut că România era scena unei revolte populare provocată de mizeriile materiale şi morale. Dar, în mai puţin de un an, Occidentul l-a asimilat pe Iliescu trecutului şi românii au început să se simtă marginalizaţi şi consideraţi paria Europei de Est.

În timp ce băieţii de la Câmpina părăseau poziţiile lor din spatele. Ministerului Apărării Naţionale, îndreptându-se spre temporara lor "casă" la Băneasa, Nicoiae şi Elena Ceauşescu se aflau arestaţi într-o clădire din Târgovişte. Acolo a fost oprită fuga celor doi. Arestarea lui Ceauşescu de către miliţie în după - amiaza zilei de 22 decembrie a fost "împănată" cu zvonuri despre posibile"tentative de eliberare a celor doi de către forte fidele, în special ale Securităţii, dar băieţii de la Câmpina, aflaţi în camioanele lor, nu ştiau nimic despre toate acestea.

Ei nu ştiau nici că Valentin Ceauşescu se prezentase de unul singur în faţa autorităţilor, fiind reţinut şi încarcerat, iar că Nicu urma să fie arestat spre seară, după ce apucase să fie rănit grav înainte.

Nici Valentin şi nici Zoia nu se amestecaseră vreodată în politică. Toţi cei trei aveau destul de des discuţii cu părinţii lor asupra situaţiei în care se găsea ţara şi a mizeriei suportate de populaţie. Toţi trei şi-au folosit influenţa personală pentru a ajuta oamenii de rând, atât de mult cât au putut.

Nici unul dintre ei, nici măcar Nicu, care era răsfăţatul familiei şi intrase în politică, nu s-a bucurat de privilegiile de care s-au bucurat ani de zile Brucan, Roman, Mazilu, pe timpul când la putere se afla Nicolae Ceauşescu. Dar aceasta nu a fost un motiv ca cei trei, împreună cu soţul Zoiei, să nu fie trimişi la închisoare de către cei care nu s-au dat în lături de la nimic pentru a-şî atinge scopul. Pentru că arestările au fost opera aceluiaşi grup care a ordonat executarea lui Ceauşescu, aceluiaşi grup responsabil de moartea a peste o mie de oameni, printre care se numărau şi câţiva copii ce nu trecuseră de 19 ani, alături de comandanţii lor.

Spre deosebire de celelaläte ţări, unde conducerile au fost răsturnate şi atât, în România, nu numai cei care făceau parte din familia Ceauşescu au trebuit să plătească pentru simplul fapt de a purta acest nume, dar chiar şi rudele mai îndepărtate, cum este cazul Nadiei Bujor (născută Bărbulescu), care a fost reţinută cu domiciliu obligatoriu pentru o bună bucată de timp. Chiar şi acum, după trei ani, ea este încă traumatizată în urma experienţei trăite.

Multora li s-a interzis chiar să-şi asigure hrana zilnică, soldaţii dând buzna în case, jefuind şi lăsându-i fără posibilitatea de a-şi întreţine copiii. Actele disperate de agresiune împotriva oamenilor lipsiţi de apărare, şi care nu avuseseră nici măcar un singur rol în politică, arată clar caracterul celor care preluaseră puterea în ţară.

Comportamentul barbar al unei părţi armatei a dat adevărata tentă a aşa-zisei revoluţii, prevestind ceea ce urma să se petreacă în viitor.

Foarte multă vâlvă s-a făcut prin televiziune, de unde Brucan conducea în direct lupta împotriva "teroriştilor". Terorişti imaginari puteau fi văzuţi pe toate acoperişurile, la fiecare colţ al Capitalei, erau arabi sau făceau parte din Securitate, sau erau pur şi simplu oameni de pe stradă etc., etc. Aceşti terorişti au fost arestaţi pe capete, iar apoi s-au evaporat în mod straniu, nemaifiind văzuţi şi nemaiauzindu-se de ei niciodată.

Într-unul din spitalele Bucureştiului, un grup de terorişti răniţi se afla în îngrijirea personalului medical de gardă.

Unul dintre medici, care din raţiuni de securitate, în urma ameninţărilor primite, doreşte să rămână anonim, a declarat cu siguranţă că *"teroriştii se aflau acolo, în spital".*

"Îi îngrijeam într-un salon mai mare, când, brusc, au dat buzna câţiva militari şi, după ce ne-au fluturat pe la nas, chipurile, nişte acte, i-au luat pe terorişti şi au dispărut cu ei. Nu se aflau sub stare de arest, dimpotrivă,

fuseseră trataţi cât se poate de bine, şi soldaţii se purtaseră cu ei mai mult decât prietenos. Păreau a fi fost foarte buni prieteni, nu teroriştişi paznici".

Doctorul a mai adăugat: *"Am fost ameninţaţi să ne ţinem gura şi ne temeam pentru vieţile noastre".*

Nu este doar declaraţia unui doctor obsedat, ci a întregului personal medical prezent'.

"Câţiva dintre noi au încercat, câteva luni mai târziu, să clarifice întâmplările şi să le aducă la lumină. Am trimis autorităţilor o scrisoare semnată de noi toti. Urmarea: am fost din nou ameninţaţi şi forţaţi să *păstrăm tăcerea".*

Din relatările doctorilor reiese limpede că teroriştii erau soldaţi care jucau acest rol pentru a discredita încă o dată numele lui Ceauşescu. Este acelaşi tip de incident care s-a petrecut la Sibiu, la marginea căruia staţionau câteva autobuze cu număr de Moscova, pline cu oameni, tocmai pentru a discredita numele lui Nicu Ceauşescu (care, de altfel, din cauza stilului său de viaţă hedonistic, nu era prea bun). Este exact incidentul petrecut cu grupul de maghiari aduşi la Bucureşti, şi care vorbeau perfect româneşte.

"Teroriştii" făceau parte din planul de intoxicare a populaţiei, aşa cum au fost toate zvonurile, de pildă, cel despre otrăvirea apei. De altfel, într-o întâlnire surpriză a preşedintelui Iliescu cu părinţii celor ucişi, cu supravieţuitorii şi cu Televiziunea din Londra care însoţea pe autor, preşedintele a recunoscut că *"nu a existat nici un fel de terorişti".*

Grupul format la Televiziune, ale cărui rânduri au fost îngroşate de o mulţime de disidenţi, cum ar fi Dumitru Mazilu, avocat, vice-preşedinte al noului partid, fost coleg cu Brucan la Washinghton, dirija unităţile şi subunităţile armatei după cum voia, creând o confuzie inimaginabilă (Mazilu a fost trimis de curând ambasador în Filipine, reintrând în curtea puterii).

Pierzându-şi cine ştie unde ghipsul de la picior, generalul Stănculescu a fost văzut în mai multe rânduri prin oraş, în data de 23 decembrie, deşi cea mai mare parte din timp a rămas la Ministerul Apărării Naţionale.

Stănculescu e unul din cei trei generali care bântuiau prin Bucureşti încă din 22 decembrie, ceilalţi doi fiind generalul Militaru, omul ales de Iliescu pentru conducerea armatei, şi generalul Guşe. Toţi trei au fost văzuţi împreună în episoadele principale ale loviturii de stat, iar în 23 decembrie toţi trei au lucrat independent pentru a crea dezordinea necesară.

Un membru al serviciilor secrete israeliene, Mossad, a precizat la puţin timp după evenimente că, dacă ar fi fost să avem de-a face cu o revoluţie populară şi cu adevăraţi teroriştitotul ar fi durat doar câteva ore şi vărsarea de sânge ar fi fost minimă. El se referea la faptul că adevăraţii teroriştiar fi paralizat în întregime sistemul de comunicaţii. Nu ar mai fi fost nici o confuzie şi nici o mie de morţi!

Chiar şi existenţa la un moment dat a trei miniştri ai apărării a fost de natură să sporească confuzia care a provocat printre altele moartea cadeţilor de la Câmpina, exact ceea ce complotiştii doreau să se întâmple pentru a-şi duce planurile la îndeplinire şi a veni la conducerea României.

Alegându-l drept ministru al apărării pe generalul Militaru, Iliescu şi-a probat îndoiala faţă de Stănculescu, cunoscut pentru trădările sale.

Iliescu era convins că Stănculescu juca un rol dublu.

După moartea lui Vasile Milea, Stănculescu a fost numit de Nicoiae Ceauşescu ministru al apărării naţionale, dictatorul neştiind nimic despre adevărata atitudine a acestuia faţă de el. Din aceleaşi motive a fost îndepărtat şi apoi arestat şi fostul şef al Securităţii, generalul Iulian Vlad, de care se temea nu numai Iliescu, ci şi Brucan, dar asta a fost o opinie strict personală. De fapt, generalul Vlad a împiedicat amestecul Securităţii în vărsarea de sânge, anunţând în mod public că toate armele din dotare fuseseră predate. El s-a opus şi ordinelor date de Ceauşescu.

Arestarea lui Iulian Vlad a fost motivată de faptul că ar fi ordonat domiciliu obligatoriu pentru Brucan şi pentru deţinerea lui Mazilu puţin timp înaintea loviturii de stat. Pentru Brucan, Vlad reprezenta o ameninţare permanentă, drept care s-a gândit că ar fi mai bine să-l pună pentru o perioadă mai lungă de timp în spatele gratiilor de unde nu ar mai fi putut face rău şi, în special, nu lui Brucan.

Într-un interviu acordat cu prilejul alegerilor din 1992, Dumitru Mazilu a declarat că acuzaţiile aduse lui Nicolae şi Elenei Ceauşescu au fost false, deşi el făcuse parte dintre cei puşi să stabilească respectivele capete de acuzare. În acelaşi interviu îşi exprima surprinderea în legătură cu arestarea lui Vlad. Ba mai mult, a precizat că nu a văzut nimic rău. În ceea ce a făcut Vlad, care fusese până în 24 decembrie cu complotiştii, la fostul CC. al P.C.R. Părerea domniei sale este că există ceva personal între Brucan şi Vlad, şi asta ar putea fi cauza.

De altfel, au existat şi relatări, dintr-o sursă bine informată, că Brucan ar fi încercat în două rânduri să-l asasineze pe Vlad în penitenciarul Jilava. Relatări care dezvăluie încă o dată adevăratul caracter al lui Brucan, un om care nu ezită nici un pic să-l îndepărteze pe cel ce nu-i place sau care ar reprezenta o ameninţare.

Aşa cum arătam mai înainte, pe 22 şi 23 decembrie s-au desfăşurat o mulţime de manevre ale unităţilor armatei, ordinele venind de peste tot, şi nu de acolo de unde ar fi trebuit să vină.

Unul dintre cei care au dat ordine, în după-amiaza şi seara zilei de 22 decembrie, încălcând regulamentele militare, a fost generalul maior Iosif Rus, comandantul Forţelor Aeriene.

El a cerut, total necugetat, să-i fie trimise întăriri la Aeroportul Internaţional Otopeni, şi ca aceste întăriri să vină din partea trupelor de Securitate. Un ordin dat sub auspiciile ministrului apărării, generalul Victor Athanasie Stănculescu, care avea şi sarcina asigurării apărării aeroportului*.

Motivul era că, aşa cum se întâmplase cu toate trupele de Securitate, cele două subunităţi ale Securităţii care asigurau paza aeroportului fuseseră dezarmate din ordinul Ministerului Apărării Naţionale. Lucru întâmplat în după-amiaza zilei de 22 decembrie. Toate armele fuseseră puse sub cheie şi putem fi siguri că în acea perioadă nu s-a tras cu ele.

Un singur om a fost mai mult decât grăbit să se supună: generalul Grigore Ghiţă care întreaga după-amiază, cât si seara zilei de 22 decembrie a încercat orice pentru a trimite subunităţile cerute cu disperare de generalul maior Rus.

* Există un fax trimis din Hamburg, **direct generalului Stănculescu;** în care se precizează că două avjoane se află în imposibilitatea întoarcerii în Bucureşti pe data de 23 decembrie 1989, dată fatidică, pentru cei din Câmpina.

Până acum, nimeni nu a putut găsi un motiv plauzibil pentru cererea disperată a generalului Iosif Rus de a i se trimite forţe de întărire pentru apărarea aeroportului. Şi chiar mai greu de înţeles este de ce generalul a continuat să încalce regulamentele militare numai pentru a-şi satisface capriciile. Motivul cel mai plauzibil este că el a făcut parte din grupul ofiţerilor care au trădat, alăturându-se lui Iliescu& Comp.

Asemenea celorlalţi participanţi la ruleta rusească, în care fiecare locaş de cartuş era încărcat, generalul Iosif Rus a fost promovat imediat după 23 decembrie.

În cele din urmă, sau cel puţin aşa credea Rus, s-a găsit o unitate în Bucureşti ai cărei comandanţi erau dispuşi să trimită întăririle cerute. Generalul Ghiţă avea de ce să fie lăudat pentru eforturile depuse. Dar ce trebuia să se întâmple, nu s-a întâmplat.

Intuiţia şi ochiul atent al maiorului Chioraşcu, răspunzător pentru vieţile subordonaţilor săi, l-au determinat să ordone revenirea rapidă în cazarmă,

În apropierea aeroportului, în dreptul primului bloc din comuna Otopeni, Chioraşcu a constatat lipsa oricărei măsuri de protecţie militară, ceea ce, în opinia lui, ar fi dus în mod sigur la imposibilitatea ajungerii ia aeroport a subunităţii sale.

În dosarul pregătit de supravieţuitorii şi de părinţii celor omorâţi, se arată: *"Chioraşcu a constatat în dreptul primului bloc din comună lipsa oricărei măsuri de protecţie militară, drept pentru care nu s-a mai supus directivelor planului cu numele de cod Movilă, şi a ordonat întoarcerea la cazarmă".*

Exact ceea ce a şi făcut maiorul, salvând astfel vieţile subordonaţilor săi şi nefăcându-se părtaş la încercarea de discreditare a Ceauşeştilor.

Numele de cod al planului, "Movilă", a fost foarte bine găsit. Călugărul ruso-român s-a născut la 21 decembrie 1596 în Moldova, dintr-o familie de moldoveni de viţă nobilă, şi a murit pe 22 decembrie 1646 la Kiev. Movilă a devenit mitropolitul Kievului şi, în decursul furtunoasei sale cariere, a luat toate măsurile ca puterea politică a Bisericii să fie întărită.

Movilă este cel care a consolidat principiile Bisericii Ortodoxe Răsăritene, care a obţinut sprijinul Occidentului şi care a fondat Academia Religioasă din Kiev.

Un neostoit luptător, Movilă a ştiut să aducă pacea şi liniştea pentru turma pe care o păstorea.

Din întâmplare sau nu, planul supapei de siguranţă pentru armata română fusese denumit "Movilă", el trebuind să asigure protecţia luptătorilor. Aşa cum ar fi trebuit să salveze vieţile celor 40 de tineri ce au căzut într-o capcană ticluită - şi au pierit!

Întoarcerea din drum a subunităţii comandate de maiorul Chioraşcu a stârnit furia generalului Rus, care a cerut din nou, insistent, să i se trimită o formaţie de luptă pentru sprijin. Generalul Grigore Ghiţă a încercat tot ceea ce a putut, dar fără prea mult noroc, ceea ce nu avea darul să-l mulţumească pe Rus. Măcar pentru faptul că realizase ce influenţă putea avea îndeplinirea ordinelor lui Rus, ordine primite de la noii săi stăpâni, pentru cariera sa viitoare, Ghiţă a continuat să caute ţapii ispăşitori ceruţi.

Abia târziu, în noaptea lui 22 decembrie, Rus şi Ghiţă au putut să respire uşuraţi. Comandantul unităţii de la Băneasa consimţise să trimită trupe în ajutor.

Deşi încartiruite în aceeaşi cazarmă, unităţile nu aveau contacte între ele, drept pentru care cei de la Câmpina nu ştiau nimic despre ce se întâmpla. Continuau să discute într-o ambianţă liniştită, privind la televizor. Pentru cei mai mulţi, ultima oară!

22 decembrie era pe sfârşite. Aerul nopţii devenea tot mai rece, prevestind sosirea crivăţului.

Şi, totuşi, curând atmosfera urma să devină foarte fierbinte pentru generalii Rus şi Ghiţă, căci şi subunitatea de la Băneasa se va întoarce în cazarmă.

Comandantul subunităţii de la Băneasa trimisă în sprijin, constatând primejdiile la care s-ar fi expus subordonaţii săi, mai ales că li s-a refuzat cererea de a fi înarmaţi, a decis să se întoarcă.

De acum, moartea rânjea de după colţ la tinerii care formau subunitatea de la Câmpina.

Cei mai mulţi dintre ei au plecat în dormitoare pe la ora 2.00 dimineaţa. Erau istoviţi după evenimentele din ziua precedentă. Entuziasmul şi energia lor tinerească se epuizaseră. Era foarte târziu şi nimeni, nici comandanţii lor, nu se mai aştepta să primească o misiune pe care nu fuseseră pregătiţi să o îndeplinească.

Somnul a fost scurt. Spre ora 3.00 dimineaţa băieţii au fost treziţi.

Ghiţă şi Rus obţinuseră acordul ofiţerilor subunităţii de la Câmpina, ca aceasta să vină în ajutorul celor de la Aeroportul Otopeni.

Spre deosebire de unitatea precedentă de la Băneasa, băieţii erau acum înarmaţi, şi rămâne de văzut dacă asta s-a datorat dispoziţiilor lui Rus şi Ghiţă. Au fost chiar şi avertizaţi asupra eventualelor primejdii întâlnite pe traseu. Se părea că motivele pentru care unităţile precedente se întorseseră din drum, aruncându-i în disperare pe Ghiţă şi Rus, dispăruseră. Pentru cei doi, în orice caz, scenariul era acum perfect.

Cu deosebită vigoare, deşi după nenumărate ore în care se zbătuse încercând să obţină o unitate pentru sprijinul aeroportului, Rus l-a pus la curent pe Ghiţă cu toate detaliile itinerariului pe care urmau să-l străbată băieţii de la Câmpina, pe cei câţiva

kilometri care despart Băneasa de Otopeni. Era penultima călătorie pentru aceşti copii, înaintea călătoriei finale, unicul lucru sigur al existenţei noastre - revenirea la cel care ne-a creat.

Generalul Grigore Ghiţă cunoştea toate parolele necesare pentru a trece prin cele trei puncte de control de pe traseu şi, prin urmare, era îndrituit să asigure protecţia băieţilor. De asemenea, el a transmis numele locotenentului ce urma să preia subunitatea de la ieşirea din comună spre a o conduce la aeroport. Era vorba de locotenentul Ionescu, care condusese pe acelaşi drum şi subunităţile armatei în data de 22 decembrie.

Ghiţă i-a convocat pe comandanţii şi ofiţerii subunităţii, instruindu-i asupra a ceea ce aveau de făcut, ordine primite direct din partea lui Rus.

Conform procedurii militare, băieţii pe jumătate adormiţi şi înfriguraţi, au fost instruiţi asupra misiunii lor. Ştiau că există o parolă, dar, fireşte că nu aveau habar despre cum să se salveze de la moarte.

Unul dintre supravieţuitori declară: *"Am aşteptat acolo câteva ore, fără să ştim ce se întâmplă. Am primit arme în jur de ora 5.00. Ordinele le primeam de la eşalonul superior. Trebuia să asigurăm securitatea aeroportului".*

"Eşalonul superior" erau Ministerul de Interne şi Ministerul Apărării Naţionale.

Întrebat de numele ministrului apărării naţionale, s-a primit drept răspuns un singur cuvânt: *"Stănculescu".*

Cele trei camioane cu numere de înmatriculare de Bucureşti, cu care trebuiau să meargă, erau gata de plecare şi, tremurând, băieţii s-au înghesuit pe platforme, fiind prea puţin protejaţi de prelate împotriva vântului îngheţat. Era puţin după ora 5.00. Deşi încă întuneric, părea că se crapă de ziuă.

În liniştea dimineţii, se auzeau numai motoarele bine întreţinute ale camioanelor.

Pe jumătate adormiţi, băieţii s-au înghesuit unul în altul, cu mâinile în buzunare. Armele pe care le primiseră erau ţinute între genunchi sau direct pe podea. Nu prea era loc de mişcare în camioanele în care se îngrămădiseră câte 20.

Tremurau din cauza oboselii şi a aerului rece de afară, ca şi din cauza fricii.

Dar în inimile lui Rus şi Ghiţă nu se simţea nici un fel de frig, din moment ce acceptaseră să joace rolul diavolului. Erau asemenea lui Irod care mânase copiii la propria lor moarte, exact în timpul Crăciunului, cu multe sute de ani înainte.

Încet, camioanele au părăsit Şcoala de Securitate de la Băneasa şi şi-au început călătoria, într-un ritm lent, străbătând drumul puţin luminat către şoseaua naţională.

Era un oarecare farmec în crepusculul acela de ziuă, dar numai câţiva băieţi ţineau ochii mari, deschişi. Dacă şi-ar fi ştiut soarta, probabil că ar fi fost altfel. Ar fi fost cu toţii treji şi avizi de a privi pentru ultima oară ţinuturile dragi ale ţării pentru care urmau să se jertfească.

Traseul părea aproape pustiu. Ici colo câte un curios doritor să afle ce se va întâmpla acum, că Ceauşescu căzuse, dar, în general, era linişte.

într-o adevărată revoluţie nu există posibilitatea de a dormi, nu există perioade de linişte, însă aici nu a fost nicidecum o adevărată revoluţie. S-a urmat un plan militar bine pus la punct. Cei care conduceau totul din studiourile televiziunii aveau grijă ca oamenii să doarmă şi să se recupereze în vederea acţiunilor pe care tot ei le decideau. Oamenii simpli au fost, fără să ştie, uneltele celor care au decis evenimentele din decembrie 1989.

După un timp, camioanele au ajuns la primul post de control de pe Drumul Naţional, care duce la Ploieşti.

Aici, la punctul de control, după schimbarea parolelor, băieţilor li s-a ordonat să coboare din camioane, fiind controlaţi. După câtva timp, în care băieţii stătuseră în frig aproape de-a-mpicioarelea, ofiţerul de la pichetul de control a dat semnalul de plecare. Identificarea se făcuse şi ei puteau să-şi continue drumul.

Odată cu dimineaţa frigul devenea tot mai intens şi, după ce stătuseră în picioare, în ger, odată urcaţi în camioane au început din nou să moţăie, adormiţi şi de torsul uniform al motoarelor. Armele îşi găsiseră din nou loc între genunchii lor, sau pe podea. Iar ei îşi băgaseră iar mâinile în buzunare.

În curând ajunseră la la doilea post de control. De astă dată nu li s-a mai cerut să coboare. Au fost doar număraţi de ofiţerii de la post. Apoi au primit permisiunea să-şi continuie drumul.

A fost un al doilea control complet efectuat subunităţii de la Câmpina trimisă fără motiv să asigure apărarea unui aeroport care nu avea nevoie de apărare. Ca şi mai înainte, identificarea a fost verificată la Marele Stat Major. Nimic neobişnuit nu se întâmplase, nimic neobişnuit nu era de aşteptat să se întâmple. De ce s-ar fi întâmplat?

Ca şi în ocazia precedentă, a fost trimis un raport Statului Major, despre traseul urmat de subunitate, traseu stabilit de ministrul apărării şi de armată. Convoiul era cât se poate de vizibil, fără camuflaj, ştiindu-se în fiecare moment locul în care se afla.

Şi astfel s-au îndreptat spre Otopeni, nefiind nevoiţi să facă vreun ocol de la ruta stabilită pe Drumul Naţional. Un drum pe care, sigur, îl mai străbătuseră şi înainte, dar în alte împrejurări. Un drum străbătut de mii de oameni zilnic, spre aeroport, sau spre Ploieşti şi mai departe.

În curând, în obiectivul şoferilor a apărut şi al treilea punct de control, dispus cam la 50 de metri de punctul în care Drumul Naţional se încrucişează cu Drumul Naţional 9, ce duce către aeroport. Acolo îi aştepta căpitanul Buzescu. Puţin după evenimente, asemenea celorlalţi participanţi la acţiune, şi el va fi înaintat în grad.

Buzescu făcea parte din personalul de apărare al aeroportului. I-a numărat personal pe băieţii care încă mai moţăiau în cele trei camioane. A preluat parola şi a verificat-o ia Statul Major şi la Comandament. Buzescu era ultima verigă în acest lanţ al morţii, care începea cu Stănculescu şi continua cu Rus şi Ghiţă.

În dosarul evenimentelor citim: *"...Buzescu a oprit vehiculele, a făcut numărătoarea şi după ce s-a convins că. misiunea era legitimă, a pus*

subunitatea în legătură cu locotenentul major Ionescu, care urma să-i conducă la locul debarcări". Ca fapt divers, precizăm că acelaşi ofiţer condusese în tot cursul nopţii multe alte forţe la aceleaşi dispozitive, şi nimic deosebit nu se întâmplase.

Locotenentul major Ionescu, neştiutor asupra a ceea ce avea să se întâmple, s-a urcat în primul camion şi convoiul şi-a reluat traseul pe Drumul Naţional 9... un drum fără întoarcere.

Capitolul 5
23 DECEMBRIE. MASACRUL ÎNGERILOR

Convoiul de camioane, purtând aproximativ 60 de băieţi adormiţi, a cotit pe drumul spre aeroport, pilotat fiind de locotenentul major Ionescu. În jur totul părea liniştit şi pustiu.

Începând cu orele 5.00 dimineaţa, convoiul fusese verificat de trei ori, traseul său fiind perfect cunoscut Ministerului Apărării Naţionale. Şi a ajuns la destinaţie exact aşa cum îşi planificase. Nici un moment nu a existat vreo umbră de îndoială în legătură cu subunitatea de cadeţi de la Câmpina. La urma urmei, ei fuseseră trimişi acolo din înalte ordine, sau cel puţin aşa păreau să stea lucrurile.

Şi cu aproape 10 metri înaintea clădirii aeroportului, liniştea a fost spartă brusc. Nu existase nici o provocare, nici o deviere de la traseul stabilit. Ionescu condusese convoiul în acelaşi mod în care o făcuse şi cu celelalte în noaptea de 22 decembrie, imediat după fuga lui Nicolae şi Elena Ceauşescu.

Peste Drumul Naţional 9, de altfel, foarte scurt, s-a abătut dintr-odată o ploaie de foc. Se trăgea cu toate tipurile de armă, grele şi uşoare.

În lumina chioară a dimineţii de iarnă, puteai distinge o baterie de artilerie bine camuflată, care deschisese focul fără avertisment. Obiectivul erau cele trei camioane în care băieţii încă moţăiau!

"Prelatele camioanelor nu erau toate lăsate până jos, puteam fi văzuţi, de abia fuseserăm controlaţi şi identificaţi ca fiind subunitatea cerută în ajutor".

În dosar găsim următoarele: *"Măcelul a durat aproximativ 30 de minute. În primele momente au fost omorâţi cei care rămăseseră în camioane, sub prelate"* (mulţi dintre ei nu au mai avut nici timpul saşi scoată mâinile din buzunare).

Timp de o jumătate de oră, tinerii au fost ţinta celei mai puţin imaginabile morţi posibile. Câţiva au încercat să se salveze sărind din camioane, cu mâinile sus, pentru a se vedea limpede că nu sunt înarmaţi. Însă nu le-a ajutat la nimic, au fost împuşcaţi fără deosebire.

Dar suprema ticăloşie şi laşitate a fost împuşcarea pe la spate a băieţilor care căutau să fugă, căutându-şi un adăpost. Nimeni-nu a luat în considerare strigătele lor, prin care încercau să-şi facă cunoscută identitatea. Strigătele lor... *"Am venit să vă ajutăm, suntem prieteni, nu duşmani"...* s-au lovit de urechi surde, şi măcelul a continuat.

Unul dintre primii care a suferit impactul cu focul sălbatic a fost locotenentul major Ionescu. A fost ucis în primul camion din convoi, în timp ce îi conducea pe băieţi către dispozitivul de luptă ce le fusese repartizat. Cei mai mulţi dintre morţi au fost cei din faţă. Cei din spate au fost primii care au sărit din camioane, şi printre ei s-au găsit şi cei mai mulţi supravieţuitori. Doar puţini au apucat să se trântească pe burtă în interiorul camioanelor, scăpând astfel cu viaţă, deşi răniţi. Unii dintre supravieţuitori au răni îngrozitoare, infirmităţi, iar alţii prezintă cicatrici vizibile. Atât supravieţuitorii cât şi familiile celor ucişi poartă amintirea de neuitat a unei dimineţi de iad născută în numele apărării ţării. Dacă nu ar fi existat acel plan bine pus la punct de creare a unei confuzii generale, plan condus din studiourile Televiziunii, nu ar fi existat nici necesitatea "apărării" ţării.

Dar cele 30 de minute de foc intens asupra lor nu a însemnat sfârşitul coşmarului. În apropierea camioanelor erau dispozitive de apărare a aeroportului. Când focul a încetat, soldaţii din dispozitive i-au înconjurat pe supravieţuitori, mulţi dintre ei sângerând din abundenţă, într-o stare de şoc teribilă.

Apoi focul a spart din nou liniştea, băieţii au primit în plin două sau trei încărcătoare trase cu sânge rece. Doar câţiva au mai rămas în viaţă. Aceştia au fost luaţi prizonieri, fiind în permanenţă chestionaţi asupra identităţii lor şi a cauzei pentru care se aflau într-un convoi anunţat. Şi astfel, calvarul lor a continuat.

Băieţii au stat mereu sub ameninţarea armelor, pentru 4 ore, care li s-au părut o eternitate, fiind bătuţi şi insultaţi de către soldaţi. Mulţi au fost maltrataţi şi torturaţi. Majoritatea au fost ţinuţi cu mâinile ridicate, deşi erau răniţi, sângerau din abundenţă, într-o stare aproape de colaps. Doi dintre ofiţeri au fost legaţi de vasul unui W.C., torturaţi şi bătuţi de către cei care îi capturaseră.

În timpul celor 4 ore şi jumătate, ofiţerii au fost prezentaţi la televiziunile din întreaga lume ca "terorişti". Camioanele au fost filmate aşa cum arătau. Şi în tot acest timp, căpitanul Buzescu nu a mişcat un deget pentru a opri acest masacru al nevinovaţilor. El este cel care îi trimisese în ambuscada pregătită şi, în calitate de ofiţer însărcinat cu apărarea aeroportului, n-a făcut nimic pentru a salva răniţii şi a aduna pe cei ucişi. Corpurile morţilor şi ale muribunzilor au fost lăsate în drum pentru mai bine de 12 ore, înainte de a fi ridicate.

Câţiva şoferi de taxi aflaţi prin apropiere i-au luat pe unii dintre răniţi, dar spitalele din zonă, unde au fost duşi, au refuzat să-i primească. Sosiseră instrucţiuni să nu accepte "teroriştii"! Conducerile spitalelor fuseseră informate că în acea zi era posibil ca mai mulţi "terorişti" să ceară ajutor medical. Cum de au putut fi informaţi dinainte? Simplu. Cei care ştiau că băieţii vor fi trimişi la Otopeni şi ce se va întâmpla acolo, aceşti oameni care poartă întrega răspundere pentru uciderea a 40 de copii, au fost indicaţi clar în capitolele precedente!

După ce au fost torturaţi şi filmaţi de televiziune, băieţii au fost dintr-o dată eliberaţi. Apoi, reuşind să iasă cât de cât din starea de şoc, limpezindu-şi minţile,

cunoscându-i acum pe cei care îi percheziţionaseră şi îi identificaseră, băieţii au realizat că totul fusese un scenariu scris dinainte.

Capitolul 6
24 DECEMBRIE. CINE VA PLĂTI PREŢUL?

Într-adevăr, cine VA PLĂTI preţul celor 40 de vieţi tinere jertfite inutil la Otopeni? Cine va fi atât de curajos să întâlnească părinţii celor ucişi, şi care vor în primul rând să despartă numele copiilor de eticheta de "terorişti", cine vor fi aceia care vor vrea să facă dreptate cu adevărat?!

Ceea ce s-a întâmplat la Otopeni a fost, ca să nu folosim cuvinte mari, un lucru inuman. O zi după atac, supravieţuitorii, ca şi cei cărora li s-a ordonat să tragă în ei, au înţeles cacealmaua în care fuseseră atraşi.

Nu cred că cineva ar putea condamna pe soldaţii de la Otopeni, care au tras, pentru că nu au făcut decât să îndeplinească nişte ordine primite din partea comandanţilor. A unora cum a fost generalul Dumitru Drăghin, care, asemenea altora, a fost promovat la puţin timp după incidentul Otopeni. Dumitru Drăghin era şeful suprem al comandamentului apărării aeroportului Otopeni. El este cel care, două zile după masacru, prin mărturia sa a deturnat desfăşurarea reală a faptelor, negând că armata a deschis focul asupra convoiului.

Ploaia de foc nu a ales. Alături de soldaţi au căzut şi comandanţii şi şoferii. Moartea era peste tot şi pentru toţi.

Cei care au supravieţuit, ca şi familiile celor ucişi, îi cunosc acum pe cei care i-au condus la moarte pe băieţi, ca şi mărturiile lor mincinoase. Lucru care iese în evidenţă şi prin mărturia maiorului Răchită, din divizionul apărării aeroportului, care la câteva ore după tragedie, nu era mai mult de ora 12.00, a recunoscut: *"Îmi cer scuze, am făcut o greşeală, abia acum ştiu că aţi venit să ne ajutaţi".* Tot Răchită a recunoscut: *"Voi nu sunteţi terorişti!"*

Aceeaşi remarcă a fost făcută în 1993 de către Sergiu Nicolaescu, binecunoscutul om de film, care pentru o scurtă perioadă de timp a făcut efortul de a *"descoperi cee ce s-a întâmplat cu adevărat în acel decembrie"... "23 decembrie a fost o mare greşeală".* Iar el ar fi trebuit să ştie cel mai bine ce s-a întâmplat, întrucât era acolo!

Rezultatele cercetărilor acestuia s-au concretizat într-un film documentar transmis de televiziune referitor la *"cazul bizar şi tulburător"* al soldatului aflat singur într-un lift de hotel, şi care a fost împuşcat în stomac, în timp ce liftul urca.

Apoi s-a descoperit ceea ce se ştia de mainainte, că soldatul se împuşcase singur din greşeală. Cam asta a fost investigaţia făcută de d-nul Nicolaescu.

Pentru bravii supravieţuitori, încă aflaţi sub imperiul spaimei, calvarul era însă departe de a se fi terminat. La ora 12.00, în ziua de Crăciun, băieţii au primit un cadou neaşteptat, pe care nu-l vor uita uşor: un camion încărcat cu cadavrele colegilor lor

ucişi. Puse unul peste altul, fără sicrie sau măcar alt înveliş. Fuseseră pur şi simplu aruncaţi în camion.

Ca să pună capac la toate, băieţii au descoperit din întâmplare într-un depozit al aeroportului Otopeni, un autolift în care se găseau 14 cadavre ale colegilor lor. Pe autolift scria cu litere mari: "TERORIŞTI !".

La ora 20.00 în aceeaşi seară, atunci când băieţii ar fi trebuit să fie împreună cu familiile lor la biserică, au primit ordinul să se întoarcă la Otopeni. Nu au vrut să se întoarcă pentru a revedea locul unde fuseseră atacaţi. Nu voiau să fie complicii celor responsabili de moartea colegilor lor, deşi ştiau că nu soldaţii care trăseseră erau adevăraţii vinovaţi.

Şi ca să spunem tot adevărul, aşa cum mi-a declarat unul dintre supravieţuitori... "*Ne era frică".* O propoziţie simplă, dar un strigăt de durere a unui om cu mult prea tânăr pentru a putea duce povara unei aşa mari suferinţe. *"Cred că fuseseră chemaţi înapoi pentru a fi atacaţi din nou".*

A doua călătorie spre Otopeni trebuie să fi fost un coşmar pentru aceşti copii. Era un act de cruzime, sadic să-i faci să retrăiască orele de teroare la care fuseseră supuşi. Erau siguri atunci, ca şi după trei ani, că trupele Ministerului Apărării Naţionale voiau să-i vadă morţi pe toţi.

Desigur, supravieţuitorii ar fi fost în stare să spună adevărul despre cele întâmplate. Trăiseră totul, ştiau toate numele, chiar şi figurile celor care le fuseseră inamici. Pentru cei care puseseră la cale măcelul, băieţii, ca şi familiile celor ce nu mai aveau posibilitatea de a mai depune vreo mărturie în vreun tribunal pământean, reprezentau o ameninţare şi trebuiau făcuţi să tacă.

Metoda veche era a ameninţărilor, şi puţini s-au mai întrebat din ce pricină cei mai mulţi au preferat să rămână anonimi. Totuşi, nu s-au temut să îi dea în vileag pe... *"militarii răspunzători pentru moartea copiiilor noştri".*

Sunt pândiţi peste tot şi ori sunt amenţaţi ori nu li se dă nici o atenţie. Ziarele au încercat, dar nu au îndrăznit să tipărească nimic referitor la masacru, pentru că au fost ameninţate cu dispariţia. Armata a ameninţat că va distruge redacţiile cu tancurile. Aveau deja experienţă încă din 23 decembrie, la Otopeni!

Cei care încă îşi caută dreptatea sunt împiedicaţi să discute cu miniştrii implicaţi - Victor Stănculescu sau fostul ministru de interne, Doru Viorel Ursu. Nicoiae Spiroiu şi ex - ministrul Victor Babiuc au rămas la fel de opaci. Pentru toţi, aceşti oameni pur şi simplu nu există, durerosul episod a fost lăsat la o parte sau cel puţin aşa cred vinovaţii, care se ascund acum ca struţul în nisip, şi care cred că lucrurile se vor stinge, asemenea tinerilor ucişi, şi vor fi date uitării.

Dovezile materiale au dispărut în mod misterios, cum ar fi caseta prezentată la televiziune, în care apăreau băieţii etichetaţi drept terorişti, şi camioanele lor. Dar caseta fusese prezentată pe post în aceeaşi zi. S-a făcut mare tarn-tam în jurul militarilor care trecuseră de partea lui Iliescu, aducându-li-se tot felul de laude. Dar unde este filmul acum?

Familiile au cerut Televiziunii să li se dea caseta. Se aşteptau să-şi vadă copiii şi soţii, victime ale acelui măcel incredibil. Dar în loc de "terorişti", caseta le-a prezentat spectacolul unui grup folcloric!

Unde se află oare caseta despre cele întâmplate la Otopeni? Unde a dispărut? Un asemenea film reprezintă un exemplu elocvent, o probă indubitabilă care ar fi trebuit să fie cunoscută de toţi. 0 probă care certifică "autenticitatea" revoluţiei din decembrie 1989. Faptul că această casetă a dispărut este el însuşi o probă ce dovedeşte că nu a fost nici un fel de revoluţie, că totul trebuia să aibă o acoperire legală, că aceşti copii nevinovaţi, asemenea celor din Braşov, Sibiu, Cluj, nu au fost decât nişte pioni în jocul politic imaginat.

Poate cineva din ţară sau din străinătate a reuşit totuşi să înregistreze caseta cu pricina. Oricine ar avea-o trebuie să ştie că deţine o adevărată bombă, o dovadă care poate arunca o lumina adevărată asupra celor întâmplate. Sunt foarte mulţi care ar vrea să intre în posesia unor asemenea posibile înregistrări, mulţi, dar nu toţi din motive tocmai curate. Cei din Câmpina au însă cel mai mare drept. Poate cartea mea îi va convinge pe cei care deţin caseta să o trimită unităţii din Câmpina.

Misterul care se păstrează în continuare, ca şi refuzul tuturor de a discuta cu rudele celor ucişi, spune multe. În acest refuz, în tăcerea generală stă răspunsul. Dacă nu ar fi avut nimic de ascuns, s-ar fi desfăşurat o anchetă deschisă asupra celor întâmplate, însă ei se tem că descoperirea vinovăţiei lor îi va face să piardă poziţiile pentru care au luptat. Se tem că lumea va afla tot ceea ce s-a întreprins pentru a-l discredita pe Ceuşescu, şi că vor rămâne în istorie nu ca bravi generali, aşa cum şi-ar dori-o, ci ca asasini, ceea ce şi sunt, cu adevărat. Procuratura Generală ar fi trebuit să se ocupe de acest caz, aşa cum a făcut-o întotdeauna, dar se vede că trebuie ascunse multe, unele afaceri murdare nu trebuie să vadă lumina zilei! Însă, acum, oamenii ştiu.

În Occident, povestea masacrului de la Otopeni, ca şi numele tuturor responsabililor de moartea celor 40 de băieţi, au fost făcute publice.

Numele celor care şi-au dat viaţa, pentru a sluji de fapt o minciună, vor rămâne pentru totdeauna în memoria tuturor. Numele celor care i-au trimis la moarte vor fi acoperite de ruşine pentru totdeauna.

Capitolul 7
1 9 9 3

După mai multe încercări, eşuate, de a aduce în faţa justiţiei tragicele evenimente petrecute în sâmbăta de 23 decembrie 1989, un grup de părinţi ai celor ucişi a reuşit să se întâlnească cu autoarea, cunoscută pentru cercetările ei desfăşurate în decursul ultimilor 3 ani şi jumătate.

În luna septembrie 1992 au avut loc primele discuţii. Erau necesare dovezi şi, pentru a clarifica în întregjme lucrurile, se impunea întocmirea unui dosar.

În luna martie 1993 s-au desfăşurat încă două săptămâni de discuţii, la care, alături de părinţii celor ucişi, au participat şi câţiva supravieţuitori.

Evocarea celor petrecute, dovezile şi mărturiile aduse au fost deosebit de dureroase, în special pentru cei care îşi pierduseră copiii. Cu toate astea, nu au ezitat să-mi aducă fotografiile celor ucişi, ca şi cele reprezentând camioanele distruse.

Nu era nici o îndoială că aceşti băieţi nu puteau fi terorişti. Şi că acolo, la Otopeni, avusese loc un masacru.

Primul pas care trebuia făcut era găsirea casetei video ce fusese prezentată la T.V. Cei de la B.B.C. nu au putut-o găsi în arhiva lor de filme. Dar este posibil ca imaginile prezentate atunci pe postul român de televiziune să fi fost înregistrate undeva, de cineva. Este foarte important ca această înregistrare să fie revăzută.

Al doilea pas: publicitatea internaţională. Faptele trebuiau făcute cunoscute în întrega lume pentru a proteja vieţile familiilor celor ucişi, ale supravieţuitorilor, autorului şi editorilor.

Cartea de faţă a fost scrisă într-o lună şi jumătate. Spre sfârşitul lunii aprilie 1993, însă, au avut loc câteva întâlniri. De astă dată, autoarea era însoţită de o echipă a televiziunii britanice, care realiza un documentar după manuscris, documentar programat a fi difuzat în întreaga Europă.

În avionul din 26 aprilie 1993, Londra-Bucureşti, care transporta echipa de filmare şi pe autor, se găsea şi d-nul Raţiu. Deşi îl cunoştea de mai-nainte, cu ocazia unui interviu, autorul, abia atunci, a realizat că în acţiunea sa putea atrage şi sprijinul partidelor de opoziţie.

La câteva zile după această reîntâlnire, autorul şi unul dintre supravieţuitori, d-nul Nicuşor Carpen, au făcut o vizită d-nului Ion Raţiu. Văzând fotografiile şi citind manuscrisul, acesta a fost mai mult decât convins să ne acorde tot sprijinul pentru aducerea faptelor în faţa justiţiei.

Cu doar puţin timp înainte, demersurile fuseseră blocate din nou de d-nul Mugurel Florescu (unul din cei prezenţi la "procesul" Ceauşeştilor), cum şi un alt proces prezidat de locotenent-colonel de justiţie, d-nul Mihail Popov, procuror militar, avusese aceeaşi soartă. Speranţa a renăscut însă odată cu promisiunea d-nului Raţiu de a ne sprijini, ca şi cu atitudinea fermă a Consiliului Europei faţă de necesitatea aflării adevărului.

Ca şi în cazul deţinuţilor politici (foştii membri ai C.P.Ex.) dr. Otto Weber, preşedintele Partidului Ecologist şi secretarul Comisiei Parlamentare asupra Drepturilor Omului, şi-a exprimat oprobiul faţă de cele petrecute la Otopeni.

În cazul deţinuţilor politici, **acuzaţia adusă** a fost falsă! Rechizitoriul preciza că sunt învinovăţiţi de moartea celor peste o mie de oameni din perioada 23-25 decembrie 1989. Dar membrii C.P.Ex.. fuseseră arestaţi în 22 decembrie! În acest rechizitoriu comun (o altă ilegalitate, căci acuzaţia trebuie adusă individual, nu unui grup) se regăsea şi complicitatea la uciderea celor 72 de persoane, cât numărau cei

împuşcaţi la Otopeni, Cluj, Braşov şi Bucureşti - perimetrul Ministerului Apărării Naţionale.

Filmările pentru documentarul asupra, masacrului de la Otopeni au debutat miercuri, 5 mai, cu un interviu luat la sediul S.I.R.D.O. (Societatea Independentă Română a Drepturilor Omului), o organizaţie care ne-a acordat tot sprijinul în întreprinderea noastră.

Joi i-am luat un interviu d-nului Paul Niculescu Mizil, fost ministru înainte şi după decembrie 1989. Celelalte întâlniri fiind programate cu prea puţin timp înainte, nu au putut avea loc.

Vineri dimineaţă am filmat clădiri, străzi de interes, iar producătorul documentarului, d-nul Paul Martin, a luat un interviu d-nului Victor Stănculescu.

După o vizită la Jilava, unde am luat un interviu lui Ion Dincă, care ne-a mărturisit câte ceva despre colegul său de celulă, fostul şef al securităţii, Iulian Vlad, am plecat spre Cimitirul Eroilor.

Ion Dincă a susţinut cu tărie nevinovăţia lui Vlad în ceea ce priveşte evenimentele din decembrie 1989, fără a oferi prea multe detalii referitoare la implicarea acestuia în evenimente şi motivul arestării.

Înainte de a fi arestat, în perioada 24-31 decembrie 1989, Iulian Vlad fusese alături de Ion Iliescu, chiar şi în studiourile Televiziunii.

De nerecunoscut cu barba lui albă de patriarh, Dincă a mărturisit totuşi că... "*Vlad nu a negat că ştia cu mult timp înainte de iminentul sfârşit al lui Ceauşescu".*

O precizare care îl pune pe Vlad într-o cu totul altă poziţie decât cea cunoscută şi ridică un semn de întrebare asupra implicării acestuia în crearea stării de confuzie, condusă prin televiziune în data de 23 decembrie 1989, ca şi în masacrul de la Otopeni.

După Jilava, cum spuneam, am plecat spre Cimitirul Eroilor. Ironia soartei, acolo fuseseră înmormântaţi "teroriştii" !

Unul dintre supravieţuitorii care ne-au însoţit era vizibil emoţionat. Nu ştiuse până atunci unde fuseseră îngropaţi colegii lui. Aş fi vrut să-l întreb ce simte acum, când se află în faţa mormintelor prietenilor săi. Dar nu ar fi avut nici un rost. Felul în care aranja florile şi curăţa mormintele, lacrimile sale spuneau totul.

Ultimul drum a fost la Otopeni, pentru a filma locul masacrului unde au pierit cei 40 de băieţi şi comandanţii lor, Popovici şi Pătraş* Am filmat memorialul ridicat în amintirea lor şi a celor 6 civili ucişi în autobuzul care îi transporta.

Dar în timp ce filmam memorialul, am fost înconjuraţi de poliţişti, dublaţi de un camion încărcat cu jandarmi. Au încercat să oprească filmarea, însă nu au reuşit.

Ceea ce s-a întâmplat după aceasta, trebuie să fi fost un dar de la Dumnezeu, căci dacă am fi programat să se întâmple, am fi dat greş. Prezenţa poliţiştilor se datora unui fapt bine determinat: sosirea preşedintelui Ion Iliescu la aeroport, pentru a conduce un demnitar dintr-o tară străină. Membrii delegaţiei, aflaţi în coloana oficială,

şi-au întors brusc capul spre mulţimea pe jumătate ascunsă în spatele gardului viu, aflată în faţa memorialului.

După aproximativ o jumătate de oră, coloana s-a reîntors, şi atunci mamele, soţiile, taţii, surorile, fraţii celor ucişi, au primit, alături de supravieţuitorii prezenţi acolo, darul venit de sus.

Evident că preşedintele Iliescu a fost intrigat de prezenţa unei mulţimi adunate în faţa memorialului. A coborât din maşină cu binecunoscuta-i prestanţă prezidenţială, zâmbind cu bunăvoinţă. A ezitat puţin când a remarcat prezenţa unor camere video, dar a continuat să înainteze, crezând probabil că aparţineau Televiziunii Române. Dar când d-nul Paul Martin i-a explicat în limba engleză cărui fapt se datorează prezenţa noastră acolo, am putut să surprind, pentru a doua oară în răstimp de un an, cum zâmbetul binecunoscut i se şterge de pe faţă.

* Locotenent-colonel **Gheorghe Popovici,** 38 de ani, deşi ataşat la şcoala de la Băneasa, a fost trimis cu subunitatea din Câmpina, căzută temporar la această şcoală; celălalt comandant, care a fost ucis la Otopeni, a fost colonelul **Ion Pătraş,** de asemenea ataşat şcolii de ia Băneasa.

Se vedea clar că devenise nervos, dar a continuat să rămână cu noi. La întrebările directe, mai mult sau mai puţin dure puse de cei prezenţi, domnia sa a dat un răspuns lămuritor: *"Băieţii ucişi nu au fost terorişti".* A continuat în şoaptă: *"Evident că nu sunt terorişti... arată a terorişti?"* Răspunzând unei alte întrebări, a spus că nu a existat nici un fel de terorişti pe străzi, în timpul aşa-zisei revoluţii.

Încercând să oprească celelalte întrebări, d-nul Iliescu a declarat că tot ceea ce s-a întâmplat reprezintă un mister şi că adevărul va putea, fi aflat, poate, peste 20 de ani.

L-am întrebat fără menajamente dacă acest caz ar trebui adus în faţa justiţiei, cum tot în faţa justiţiei ar trebui aduşi Stănculescu, Ghiţă şi Buzescu: *"Nu este nici un mister faptul că Buzescu trebuia să ştie ce se întâmplă, având în vedere postul pe care îl ocupa. Singurul mister este* ***de ce*** *nu a făcut nimic pentru a opri măcelul?"*

Misterul persistă, totuşi, asupra altui fapt. Teoretic, numai Securitatea putea da dispoziţii unei unităţi care îi aparţinea. Deci, cine a dat ordinul pentru deplasarea subunităţii de la Câmpina?

Poate că această carte, şi filmul făcut după scenariul pe care îl descrie, arată ce s-a întâmplat cu adevărat în acel decembrie sângeros.

PENTRU TOTDEAUNA DECEMBRIE.
ULTIMUL SERVICIU

Soldaţii decedaţi
în ziua de 23 decembrie 1989

1. ANECULEI ŞTEFAN OVIDIU com. HOLBOCA jud, IAŞI
2. BEZEDICA MIHAI COSTICĂ sat MAXUT com. DELENI jud. IAŞI
3. BUTA IOAN VASILE sat PODENI com. MOLDOVENEŞTI jud. CLUJ
4. BARBOI GHEORGHE DUMITRU com. BÂLTENI jud. GORJ
5. COPĂCEANU COSTACHE CONSTANTIN IAŞI
6. CUZNETOV IOAN IULIU MOTRU jud. GORJ
7. CAZAN IOAN IOAN SIBIU
8. COBZAC PETRU ADRIAN IULIAN BUCUREŞTI sector 1
9. DATCU GEORGE-DANIEL BUCUREŞTI sector 3
10. FOTA DUMITRU ION com. STOINA sat STOINIŢA jud. GORJ
11. GOG ION RADU . TURDA jud. CLUJ
12. GHINGA ION DORINEL
13. HERBEI NICODIN CRISTIAN DINU com. SĂVÂRŞIN jud. ARAD
14. H0RIA GHEORGHE DANIEL local. BAIA SPRIE jud. BAIA MARE
15. ISPAS ŞTEFAN DANIEL BUCUREŞTI
16. MATIŞ PETRU DORIN CÂMPIA TURZII jud. CLUJ
17. MARIN ŞTEFAN LUCIAN BÂRLAD jud VASLUI
18. NEGULICI RADU VALERIU TÂRGOVIŞTE
19. NĂNESCU VICTOR VICTOR BUCUREŞTI
20. OPREA EUGEN COSMIN BUCUREŞTI sector 6
21. OLARU IOAN CRISTIAN BÂRLAD jud. VASLUI
22. POPA GHE. VASILE DANIEL sat COMANA com. DRĂGĂNEŞTI jud. OLT
23. PANTAZICĂ AUREL DANIEL com. POPEŞTI
24. PĂTULEA ION CĂTĂLIN sat ZĂRNEŞTI jud. BUZĂU
25. PANAITE VASILE IONEL IAŞI
26. RADU TRAIAN AUREL local. CELARU jud. OLT
27. ROMAN ALEXANDRU SORIN FLORENTIN BUCUREŞTI sector 4
28. SAMOILĂ VASILE VIOREL local. RACOVIŢAjud. BUZĂU
29. STANCIU CONSTANTIN GHEORGHITĂ local. CORNETU jud. GIURGIU
30. SILVESTRU COSTICĂ JIM local. PANCIU jud. VRANCEA
31. STROE MARIN-LAURENTIU NISTOR BUCUREŞTI sector 4
32. TOMAŞESCU TRAIAN BOGDAN-GEORGE BUCUREŞTI sector 1
33. VĂDUVA ILIE-SORIN BUCUREŞTI sector 6
34. UNGUREANU NĂSTASE NICOLAE com. BUCOVAI jud. DOLJ
35. G-ral mr. P.M. PĂTRAŞ ION BUCUREŞTI
36. Lt. col. P.M. POPOVICI GHEORGHE BUCUREŞTI sector 5
37. Lt. major P.M. POPESCU FLORIN BUCUREŞTI

38. Cpt. P.M. IONESCU GHEORGHE
39. Conducător auto BUCŞE EMIL, p.c. CÂMPINA jud. PRAHOVA
40. Conducător auto ONCIU PETRE, p.c. CÂMPINA jud. PRAHOVA

Lor li se alătură alţi **şase civili ucişi** în acelaşi timp, deoarece se aflau în autobuzul ce transporta personalul Aeroportului Otopeni. Printre aceştia se numără şi BUTEICĂ EMANOIL-MARIUS din BUCUREŞTI.

Soldaţii răniţi
în ziua de 23 decembrie 1989

1. RADU FLORIN sat RACOVA jud BACĂU
2. BERCUCI LAURENŢIU com VIDRA jud. VRANCEA
3. RIZEA CORNEL BUCUREŞTI sector 6
4. COJOCARIU MARIAN com. JARIŞTEAjud. VRANCEA
5. CONSTANTIN DANIEL BUCUREŞTI Colentina
6. DARABANĂ MIHAI com. GRAJDURI sat VALEA SATULUI jud. IAŞI
7 . CARPEN NICUŞOR PLOIEŞTI jud. PRAHOVA
8. ATANASIU OVIDIU SIBIU
9. MĂLĂNCUŞI COSMIN local. MEDIAŞ jud. SIBIU
10. BIŞA CRISTIAN BUCUREŞTI sector 4
11. HUCA CRISTIAN BUCUREŞTI sector 4
12. CIURESCU EUGEN com. SĂLCENI sat TUTOVA jud. VASLUI
13. MIHAI COSTEL com. AFUMAŢI S.A.I.
14. DUMITRU IONEL sat ISLAZ com. BRĂNEŞTI S.A.I.
15. CHENCIU VALERIAN com. ŞTEFAN cel MARE jud. BACĂU
16. Lt. major VLĂDILĂ ADRIAN BUCUREŞTI

Soldaţii care nu au fost răniţi
în ziua de 23 decembrie 1989

1 . ENE SIMION com. VIDRA jud. VRANCEA
2 . NEACŞU MARIAN com. SINGURENI jud. GIURGIU
3 . TUDORACHE PETRICĂ com. BASCALU S.A.I.
4. MIHAI DANIEL PITEŞTI jud. ARGEŞ
5. COMAN GABRIEL BUCUREŞTI sector 3
6. BUŞTIUC PAUL com. GHERMĂNESTI ARSURA jud. VRANCEA
7 . OLTEAN IOAN MEDIAŞ jud. SIBIU
8. FERDINAND RĂZVAN BUCUREŞTI sector 1
9. ŢIRIGAN MIHAI BUCUREŞTI sector 2
10. IORGU FLORIN BUCUREŞTI sector 2

11. TABACU OVIDIU BUCUREŞTI sector 5
12. DRĂGHIA VICTOR com. GĂLBINAŞ jud. BUZĂU
13. VASILACHE DAN BÂRLAD jud. VASLUI
14. MĂLCIUS VICTOR IAŞI
15. TUVENE DORICĂ com. VRÂNCIOASAjud. VRANCEA
16. STÄNIA CRISTIAN local. MOTRU jud. GORJ
17. MOLDOVAN ILIE com. CIANU MARE sat BOIAN jud. CLUJ
18. MARIAN GHEORGHE com. TOLNICI jud. VRANCEA
19. DINCĂ GABRIEL local. URZICENIjud. IALOMIŢA
20. PAVEL.FLORIN BUCUREŞTI sector 2
21. MOŢESCU ADRIAN BUCUREŞTI sector 4
22. FILIUŢĂ MARIAN sat RAC OVA jud. BACĂU
23. ZMĂU EMIL com. CEMARNAjud. IAŞI

"DOSARUL OTOPENI", blocat în expertize, contraexpertize şi formalităţi

D-nul general MUGUREL FLORESCU promite soluţionarea lui în viitorul apropiat*

La sfîrşitul anului trecut am participat la o întîlnire, în sediul Procuraturii Militare, cu părinţii militarilor ucişi în dimineaţa zilei de 23 decembrie 1989 pe Aeroportul Otopeni. O confruntare despre care la momentul respectiv am mai scris. Recent, am regăsit părinţii îndoliaţi şi am înţeles că trecerea timpului nu numai că nu le-a atenuat durerea, dar parcă i-a îndîrjit mai tare, unica dorinţă ce părea că le-a mai rămas fiind aflarea şi pedepsirea asasinilor. *"Întrucît ni se va reproşa din nou că prin demersurile noastre destabilizăm armata, vă rugăm să reţineţi, şi chiar să accentuaţi, că în nici o împrejurare noi nu am adus acuze armatei ca instituţie. Noi am acuzat cu toată tăria pe acei slujbaşi (ofiţeri şi subofiţeri) ai armatei care se fac vinovaţi de moartea copiilor noştri"* - ne-a spus unul dintre părinţi.

Pentru a cunoaşte stadiul actual al lucrărilor privind elucidarea "Cazului Otopeni", ne-am adresat domnului locotenent-colonel de justiţie **Mihai Popov,** procuror militar în cadrul Direcţiei Procuraturilor Militare, care a avut amabilitatea să

ne furnizeze unele amănunte cu privire la situaţia actuală. a dosarului. Este bine de ştiut că Procuratura Militară, într-o fază iniţială, a definitivat dosarul la 21 noiembrie 1991, prin care se *propunea trimiterea în judecată a unor persoane implicate: general-maior Drăghin Dumitru, general (r) Ghiţă Grigore, căpitan Nichifor Liviu, căpitan Zorilă Ionel, colonel Iosif Bălan.* Potrivit prevederilor art. 226 din Codul de Procedură Penală (potrivit căruia punerea în mişcare a acţiunii penale pentru infracţiuni săvîrşite de militari în exerciţiul atribuţiilor de serviciu nu se poate dispune fără avizul prealabil al comandantului anume desemnat de către Ministerul Apărării Naţionale sau Ministerui de Interne) s-a cerut avizul M.Ap.N. Ministrul apărării nu a fost de acord cu trimiterea în judecată a celor consideraţi vinovaţi de Procuratura Militară, cerînd în schimb, printr-o scrisoare adresată la 31 decembrie 1991, procurorului general al României, efectuarea unei expertize de către o comisie formată din 6 ofiţeri superiori şi doi generali, propunînd şi unele dintre obiectivele tehnice ale acesteia. În final, ministrul a sugerat repetarea cererii de aviz după completarea urmăririi penale prin această expertiză. Ca urmare, au fost efectuate nu una, ci două expertize: prima la 3 februarie 1992, iar un supliment al acesteia - la 3 aprilie 1992. *Concluziile experţilor difereau substanţial de aprecierile procuraturii, acreditînd teza nevinovăţiei ofiţerilor inculpaţi.* Dînd curs solicitării exprimate de ministrul apărării, în adresa din 8 aprilie 1992, procurorul general a repetat cererea de aviz adresată M.Ap.N. În privinţa aceloraşi persoane.

* între timp, generalul a fost demis (n. ed.).

Pornind de la concluziile expertizei, prin adresa din 5 mai 1992 M.Ap.N. a refuzat trimiterea avizului pentru punerea în mişcare a acţiunii penale.

În data de 18 mai 1992, părinţii şi rudele apropiate ale victimelor au formulat o cerere către procurorul general, prin care solicitau să se efectueze o *nouă expertiză tehnică şi militară,* la care să participe atît experţi numiţi oficial, cît şi experţi recomandaţi de părţi (vătămate şi învinuite), desemnaţi de către Ministerul Justiţiei prin Biroul Central de Expertiză. În consecinţă, prin ordonanţa din iulie 1992, Direcţia Procuraturilor Militare a dispus efectuarea unei noi expertize, conţinînd 23 de întrebări. Din cauza schimbului anevoios de corespondenţă dintre Ministerul de Justiţie, Ministerul Apărării Naţionale şi Ministerul de Interne, formalităţile legate de numirea şi definitivarea unor ofiţeri superiori în calitate de experţi s-au prelungit la peste două luni. La 3 septembrie 1992, însă prin legea adoptată de Camera Deputaţilor, au fost abrogate prevederile art. 226 al. 3 din Codul de Procedură Penală, care obligau la obţinerea avizului, de către M.Ap.N.

Totuşi, Procuratura Militară nu poate da curs concluziilor iniţiale de trimitere în judecată, pentru că pe parcurs a apărut expertiza din februarie-aprilie 1992, potrivit căreia cei implicaţi în evenimentele de la Otopeni sînt nevinovaţi. Cea *de-a doua*

expertiză, elaborată de comisia formată din 11 ofiţeri ai M.Ap.N. şi M.I., este într-o fază avansată. După finalizarea acesteia, Direcţia Procuraturilor Militare urmează să adopte o soluţie potrivit convingerilor proprii ale procurorului şi dispoziţiilor legale - aşa cum ne-a asigurat şeful direcţiei, domnul g-ral maior Mugurel Florescu.

LIDIA POPEANGĂ (extras din "Curierul Naţional" din 16 februarie 1993)

Facsimil al paginii a 6-a din dosarul luat de autor,
pentru a fl făcut cunoscut Occidentului

Noi, părinţii, soţiile, fraţii şi copiii celor ucişi la Otopeni, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a aduce în faţa procuraturii toate dovezile pe care le aveam, pentru a încerca să aflăm cine au fost vinovaţii.

Am cerut ajutorul, prin audienţe şi memorii, celor aflaţi la cele mai înalte nivele.

Câţiva dintre ei nu ne-ar fi băgat nicicum în seamă (de pildă, fostul ministru al apărării naţionale, g-ral lt. Victor Athanasie Stănculescu, sau fostul ministru de interne, Doru Viorel Ursu).

Cei care au venit după ei, respectiv g-ral lt. Nicolae Spiroiu şi Victor Babiuc, ne-au primit, dar nu au întreprins nimic în descoperirea vinovaţilor, dimpotrivă, au obstrucţionat orice tentativă în acest sens. Mai mult, actualul ministru al apărării naţionale a acceptat cererea procuraturii de a nu chema în fata Curţii pe militarii bănuiţi a fi vinovaţi.

Pe lângă asta, mai mulţi ofiţeri superiori ai armatei, inclusiv ministrul apărării naţionale, n-au luat în consideraţie faptul că nu blamăm armata, o. instituţie pe deplin respectată, şi alături de care vom lupta ori de câte ori patria ne-o va cere. Noi doar acuzăm, şi vom continua să o facem, doar pe anumiţi funcţionari ai armatei care poartă vina uciderii fiilor noştri.

Şi nu putem înţelege de ce aceşti ofiţeri au fost promovaţi în grad, păstrându-şi vechile posturi.

Ne este de asemenea greu să înţelegem de ce Procuratura, care, ar fi putut supune cazul Curţii de Justiţie, nu a făcut-o.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE..... .....
MULŢUMIRI...:.....
IN MEMORIAM.....
Cap. 1 GENEZA.....,.....:..

Cap. 2 *21 DECEMBRIE. ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI.....*
Cap. 3 *22 DECEMBRIE. CÂMPINA INTRĂ ÎN ACŢIUNE.. .....*
Cap. 4 *23 DECEMBRIE. DRUMUL FĂRĂ ÎNTOARCERE.....*
Cap.5 *23 DECEMBRIE MASACRUL ÎNGERILOR.....*
Gap.6 24 *DECEMBRIE. CINE VA PLĂTI PREŢUL ?.....*
Cap. 7 *1993.....*
PENTRU TOTDEAUNA DECEMBRIE. ULTIMUL SERVICIU.....
Soldaţii decedaţi în ziua de 23 decembrie 1989.....
Soldaţii răniţi în ziua de 23 decembrie 1989.....
Soldaţii care nu au fost răniţi în ziua de 23 decembrie 1989 ...
ANEXE.....;.....,.....

Patros Ion

Gheorghe Daniel Datcu

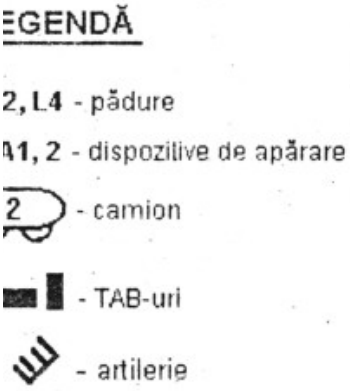

Gheorghe Popovici

Năneșcu Mugurel

Oprea Cosmin

Roman Alexandru–Sorin

Stroe Laurenţiu–Nistor

Tomasescu Bogdan

Neidentificat de autor

CAMIOANELE MORŢII